

**Пам'ятайте
про
Україну!**

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК



SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.,
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью-Йорку (212) 227-4125
УНІОСОЮЗ: (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

PIK LXXXIV. Ч. 116. ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬО ЙОРК. СУБОТА, 21-го ТРАВНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. SATURDAY, MAY 21, 1977 No. 116. VOL. LXXXIV.

САЙРУС І ГРОМИКО ПРОДОВЖУВАЛИ НАРАДИ, ІСНУЄ МОЖЛИВІСТЬ КОМПРОМІСУ

Женева. — Після другого дня нарад між державним секретарем Сайрусом Венсом і советським міністром закордонних справ Андрієм Громиком закінчується можливість, що дійде до компромісу щодо нового договору між ЗСА і СРСР в справі обмеження стратегічної атомової зброї. Згідно з інформаціями, поданими членами американської делегації в четвер, 19-го травня, Громико засягає порад у Москві відносно компромісової розв'язки справи і тому секретар Венс вирішив залишитися у Женеві принаймні до суботи, 21-го травня.

Протягом двох днів нарад обговорено не тільки можливий компроміс, але також план відносно майбутніх нарад у тій справі.

Члени американської делегації повідомили, що компромісова розв'язка може включати елементи з двох пропозицій ЗСА, що їх, у березні Москва відкинула, як також деякі частини советської пропозиції. Існує можливість, що обидві сторони погодяться, щоб верхня межа стратегічної

атомової зброї для обох держав була біля 2,400 ракет і літаків, тобто, згідно з домовленням колишнього президента Джералда Форда із генеральним секретарем Леонідом Брежнєвим у Владивостоці в 1974-му році, але Москва погодилася вже тепер на 100-200 зменшення під умовою, що негайно розпочнуться переговори щодо дальшого обмеження верхньої межі. Крім того, компроміс встановив би деякі обмеження на кількість американських "мандруючих" ракет ("круз миселс") і на советські бомбовики, знані на Заході як "Бекфайерс".

Теперішні наради, які відбуваються у советській амбасаді в Женеві, проходять у "спокійній атмосфері", твердять члени американської делегації, у протилежності до дуже "напружених переговорів", які проходили в Москві в березні ц.р. Американська сторона оптимістично висловлюється про можливість компромісової розв'язки, але в той самий час деякі члени цієї делегації зазначають, що "советів тяжко розкусити".

Консулі ЗСА обговорювали стан людських прав у країнах Східної Європи

Відень. — Протягом минулого тижня американські консули, які відбувають службу в комуністичних державах Східної Європи, відбували наради в столиці Австрії, під час яких обговорювали стан людських прав в тих комуністичних країнах, як рівнозначне питання втілювати та інші споріднені справи.

У нарадах брала участь Барбара Ватсон, яка є головною Бюро безпеки і кон-

сульських справ у Державному департаменті. Речники уряду заявили, що нарада консулів була скликана на те, щоб обговорити питання людських прав перед початком конференції в Београді, яка відбудеться в наступному місяці і яка має на меті переглянути який прогрес зроблено в різних ділянках, включно з людськими правами, від підписання Гельсінської декларації в 1975-му році.

У Вінніпезі вшановано пам'ять проф. В. Кіркконелла

Вінніпег (ОУПС). — На зібранні Делегатури й гостей Українського Вільного Університету з Мюнхену в приміщенні Колегії св. Андрія на кампусі Манітобського університету 29-го квітня ц. р. вшановано пам'ять недавнього спочилого вченого — приятеля українців проф. Ватсона Кіркконелла. Відзначаючи цю сумну подію вшануванням мовчанкою, присутні — як сказав голова Делегатури УВУ в Канаді проф. Яр-

Рудницький — вшанували пам'ять почесного доктора УВУ з року 1950. Разом із сл. п. проф. Дж. В. Сіммонсом, В. Кіркконелл одержав був почесний титул доктора УВУ в часі Третього Всесвітнього Конгресу КУК в Вінніпезі в приватності професорів УВУ д-ра Л. Білещокого й д-ра Дмитра Дорошенка, а теж і тодішнього президента Манітобського університету д-ра А. Г. С. Джілсона.

Збірка на потреби СКВУ у центрі уваги Відділу УККА у Філадельфії

Філадельфія (В. УККА). — В середу, 11-го травня 1977 р., відбулося тут звичайне місячне засідання Управи Відділу УККА у Філадельфії, що ним провів голова проф. д-р Петро Стерно, а секретарював д-р Петро Клюк. В центрі уваги 16-ох приватних членів Управи було переведення травневої збірки фондів на потреби діяльності СКВУ, підготовка Українського Фестивалу Пісні, Танку й Музики "Гомін України", що відбудеться 5-го серпня 1977 р. в Робін Гуд Делл амфітеатрі під відкритим небом, оборона людських прав і розробка планів праці на осінь.

Управу Відділу висловила подяку Владиславу Лостенові, Апостольському Адміністраторові Філадельфійської Митрополії, за започаткування травневої акції СКВУ на терені Філадельфії урочистою Архиєрейською Службою Божою в неділю, 1-го травня 1977 р., як і сьогоднішній Український Православний Катедрі митроф. прот. Степанові

Білякові за відслуження Божественної Літургії для православних українців у наміренні переслідуваних Церков і народу в Україні.

У своєму звіті голова Відділу поінформовав про прийняття запрошення Екзекутиви Американського Жидівського Комітету у Філадельфії та зложення ним у товаристві д-ра Андрія Шуля виступи в бюрах цього Комітету у вівторок, 3-го травня 1977 р., де вгощувано їх полуномком та переведено вступні розмови для взаємного запізання і налагодження співпраці в ділянках спільних зацікавлень. Візита відбулася в дуже приязній атмосфері.

Управу відділу УККА одержала від Екзекутиви УККА сорок збірок членів для переведення травневої збірки на потреби СКВУ. Більшість приватних членів Управи взяла збірки листи в надії, що українське громадянство швидко відгукнеться на заклики Секретаріату СКВУ, Екзекутиви УККА й самої (Закінчення на стор. 6-й)

ГОЛОВНИЙ УРЯД УНС НАСТУПНОГО ТИЖНЯ МАТИМЕ НА СОЮЗІВЦІ СВОЇ РІЧНІ НАРАДИ



Головний Уряд Українського Народного Союзу під час річних нарад 1975-го року. Сидять (зліва): почесні члени Головного Уряду д-р Ярослав Падок і Роман Слободян, редактор "Свободи" Анатій Драган, головні контролери д-р Іван Скальчук і проф. д-р Богдан Гнатюк, головний касир м-р Уляна Дячук, головний секретар Володимир Сохан, заступник головного президента д-р Іван Фліс, головний пресдиректор Йосип Лисогор, директор УНС для Канади сенатор Павло Юзик, заступниця головного президента пані Марія Душиник, головний організатор Степан Гавриш, головні контролери м-р Іван Винник і о. Іван Ващук та почесні члени Іван Іванчук і Володимир Дідик.

Стоять (зліва): головні радні Євген Репета, інж. Мирослав Кальба, пані Текля Мороз, Іван Іванців, інж. Анатолій Дорошенко, Володимир Запаранюк, д-р Мирон Куропас, проф. Тарас Шмагала, Іван Овещинський, д-р Богдан Футей, Василь Дідик, Андрій Джула, Анна Гарас і д-р Анна Чопик.

Немає на фотографії головного контролера м-ра Івана Геврика та почесних членів інж. Степана Куропаса, д-ра Володимира Галана і Миколи Давискиби.

Джерзі Сіті. — Протягом наступного тижня, починаючи від понеділка 23-го травня, Головний Уряд Українського Народного Союзу відбуде свої звичайні річні наради на своїй оселі біля Кергон-сону.

У програмі нарад Головного Уряду, крім формальностей, передбачені звіти членів Головного Екзекутивного Комітету: головного президента Йосипа Лисогора, заступника головного президента д-ра

Івана Фліса, головного директора УНС на Канаду сенатора Павла Юзика, заступниці головного президента пані Марії Душиник, головного секретаря Володимира Я. Сохана, головного касира Уляни М. Дячук та головного організатора Степана Гавриша.

Звіт головного редактора Антона Драгана; звіти Головної Контрольної Комісії та головних контролерів м-ра Івана Геврика, м-ра Івана Винни-

ка, проф. д-ра Богдана Гнатюка, о. інж. Івана Ващука, д-ра Івана Скальчука;

звіти головних радних: д-ра Богдана Футей, проф. Тараса Шмагали, д-ра Мирона Куропаса, Анни Гарас, Василя Дідука, інж. Анатолія Дорошенка, д-ра Анни Чопик, інж. Мирослава Кальби, Теклі Мороз, Євгена Репети, Володимира Запаранюка, Андрія Джули, Івана Овещинського та Євгена Іванцева; звіт адміністратора Со-

юзівки Володимира Кваса. В наступному буде дискусія над звітами та їх схвалення бюджету внески і ухвали для добра організації і громади та закриття нарад.

Наради Головного Уряду УНС в понеділок попередить в неділю 22 травня по полудні засідання Стійкої Комісії, яка має представити і прокласти Головному Уряду на схвалення розподіл стипендій УНС на черговий 1977/78 академічний рік.

Ніксон вважає, що Президент ЗСА для безпеки країни може ламати закон

Вашінгтон. — Під час третього з черги телевізійного інтерв'ю з британським коментатором і актором Дейвідом Фростом, яке було передаване на телебаченні в четвер, 19-го травня, колишній президент Річард Ніксон заявив, що він мусів гостро протиставитися "американським дисидентам" під час В'єтнамської війни, щоб могли довести до остаточного закінчення цієї війни, як рівнозначно, що заляда безпеку країни і внутрішнього миру президент ЗСА може порушувати закон. Твердючи, що він, як президент ЗСА мав "невід'ємне право" погоджуватися на незаконну інсталяцію підслухових апаратів в домах "радикальних осіб", погоджуватися на влом до їхніх хат і канцелярій, щоб забезпечити безпеку країни і мир в ЗСА, Ніксон сказав: "Якщо це робить Президент, це означає, що це не є нелегальне". Коментатори вказують, що ці аргументи Річарда Ніксона відкинула Юридична комісія Палати Репрезентантів, яка в 1973-му році закидала тодішньому Ніксону "зловживання владою", стараючись довести до формального обвинувачення його ("імпичмент"). Однак, Річард Ніксон зрезигнував з посту президента перед проголо-

шенням цього обвинувачення проти нього.

Протягом цього третього телевізійного інтерв'ю Р. Ніксон твердив, що він мусів застосувати гострі заходи проти противників В'єтнамської війни тому, що їхні протести тільки продовжували цю війну, бо додавали заохоту комуністичному Північному В'єтнаму діяти проти агресії проти Південного В'єтнаму. Внутрішні американські протести перешкодили заохотити старанням Вашингтону довести до перем'я з Ганом, за посередництва Москви, бо ті протести могли бути інтерпретовані в'єтнамськими комуністами як "внутрішня слабкість Америки" — твердив Ніксон.

Він також назвав "гіпокритами" тих демократів, які підтримували війну у В'єтнамі за президентури Ліндона Б. Джонсона, але стали противниками тієї війни за президента Ніксона.

Ніксон признав, що застосовував не дуже обдумані заходи у його стараннях затаїти "маловажну В'єтнамську аферу", але твердив, що "важливі справи" розв'язувалися із значним успіхом.

Четверте з черги інтерв'ю з Річардом Ніксоном буде передаване 25-го травня.

Судан викинув 90 советських дорадників

Картум, Судан. — Пресові агенції інформують, що уряд Судану викинув з країни 90 советських дорадників і закрив військовий департамент при советській амбасаді. Офіційні суданські джерела стверджують, що зроблено також заходи, щоб Советський Союз обмежив до мінімуму свій дипломатичний персонал в Судані. Досі СРСР вдержував в Судані два рази більший персонал, як всі інші країни, включно з Єгиптом, який сидіє з Суданом. В середу, 18-го травня ц. р., три літаки, на яких знаходились 90 військових дорадників і їхні родини, відлетіли до Москви. В часі своєї офіційної візиту у Франції президент Судану Яфар ель Нумері заявив, що його країна почувалася загроженою розбудовою советської військової сили і її втручанням у справи Етіопії та Лівії.

ВАЛЬДГАЙМ СУМНІВАЄТЬСЯ ЩОДО ПЕРЕГОВОРІВ В СПРАВІ БЛИЗЬКОГО СХОДУ

Женева, Швейцарія. — Генеральний Секретар Організації Об'єднаних Націй Курт Вальдгайм заявив в четвер, 19-го травня ц.р. на пресовій конференції, що він особисто дуже сумнівається, чи можна буде цього літа відбутися конференція в справі покладення конфлікту на Близькому Сході, у зв'язку з новою ситуацією, яка виникла після парламентських виборів в Ізраїлі і перемоги правого блоку Лікуд. Однак державний секретар ЗСА Сайрус Венс і міністер закордонних справ СРСР Андрій Громико, обмірковуючи ситуацію в часі їхньої зустрічі в Женеві, висловили одностайне переконання, що конференція таки мусить відбутися найдалі цієї осені. Вальдгайм, хоч і погоджується з реченням конференції, висловив переконання, що переговори між заінтересованими сторонами затягнуться у зв'язку з негативним наставленням арабських країн до блоку Лікуд і персонально до його керівника Менахема Бегіна, який правдоподібно буде новим прем'єром Ізраїльського уряду. Вальдгайм

переконаний, що ситуація, як вона виглядає сьогодні, дуже серйозна і якщо не вдасться довести до кінця переговори в якнайкорішому часі, на Близькому Сході може легко дійти до нової військової конфронтації.

Заява Курта Вальдгайма викликала деяке невдоволення серед дипломатів у Женеві, тим більше, що якраз тепер ведуться там американсько-советські переговори в цій справі і американська сторона уникає спекулятивних міркувань про справу Близького Сходу та про перебіг виборів в Ізраїлі, щоб не пошкодити розмовам між Венсом і Громиком. Тому, довідавшись про заяву Вальдгайма, речник Державного департаменту ЗСА відмітив, що генеральний секретар ООН Вальдгайм говорив тільки у власному імені і його погляди не репрезентують поглядів чи становища Сайруса Венса і Андрія Громика. Тому, що Вальдгайм перед своїм виступом розмовляв з Венсом і Громиком, деякі кореспонденти зробили висновок, що він говорить також в їхньому імені.

Д-рові Вальдгаймові передано меморандум у справі лінгвіциду

Вінніпег (ОУПС). — З нагоди перебування д-ра Курта Вальдгайма в Манітобському університеті на з'їзді Канадської Асоціації ООН 12-го травня 1977 р. проф. Яр. Рудницький передав йому особисто в імені Світового Академічного Комітету Вільних Українців та Президії Т-ва Плекання Рідної Мови меморандум у справі лінгвіциду (мововбивства) в СРСР.

До меморандуму були додані: третє видання праці "Лінгвіцид" з англійської мови (УТГІ Мюнхен 1976), а теж копія "Емського протесту 1976" проти

утисків української мови й культури під советами, що його в оригіналі перекладено давніше до ЮНЕСКО. В приязній розмові з д-ром Вальдгаймом проф. Рудницький порушив питання Харті людських прав ООН, а теж і деякі інші актуальні справи сучасного положення й стану людських (колективних) і особистих "прав людини" в світі. Представника українського наукового світу представив д-рові Вальдгаймові діючий прем'єр-міністр Канади Алан МакКен, що свого часу в Банфі (1974) вручав почесну грамоту КАС проф. Рудницькому.

„КОЖНА СОЮЗНА РЕСПУБЛІКА Є ФАКТИЧНО КОЛОНІЄЮ РОСІЇ” — ПИШЕ УКРАЇНСЬКИЙ ПОЛІТВ'ЯЗЕНЬ

Нью Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — На Захід наспів новий самвидавний документ, лист 38-річного українського політв'язня, робітника Богдана Ребрика, який перебував в Мордовському концтаборі ЖХ 385/6. Лист написаний в грудні 1976 року і адресований до голови АФЛ-КІО. Джорджа Міні. Ребрик пише м. ін.:

„Звертаюся до Вас, як голови і через Вас до робітників об'єднаних в найбільшій проофспілі Америки. Я робітник, українець, став жертвою постійної сваволі в СРСР і, в умовах радянського тоталітарного режиму, є позбавлений прав на захист. Справа не в моїй особистій трагедії, а трагедії шлоного українського народу. Якими правами і свободами користуюсь в моїй країні робітник, покаже коротка розповідь про мій життєвий шлях. Сьогодні радянська влада намагається довести цілому світові, що такі як я не існують. — тільки деколи в радянській апологічній пресі появляється „відщепленець", „бандит", „дисидент"!!! Але судить самі. Я народився в 1938 році в Івано-Франківську в Україні. В 1942 році мою матір вбили фашисти за врятування єврейської родини. В 1949 році на брехливий донос НКВД арештував мою батьку і як „ворога народу" його запроторили в концтабори Сибіру, на Колими. В 1956 році батьку реабілітували, та в 1957 році він помер. Після закінчення сім'яної школи в рідному місті, я вихвав навчатися в школі ФЗО в місті Магнітогорськ, в Росії. Працював теслярем на будовах Магнітогорська. Місячна зарплата — 60-70 рублів. Якимсь чином добрим робітником. В жовтні 1957 року мене поклали до армії, де мене признали до школи протизапасних стрільців-радистів... В 1962 році при виконанні (Закінчення на стор. 6-й)

В ПОЛЬЩІ ЗААРЕШТУВАЛИ СІМОХ ВИДАТНИХ ДИСИДЕНТІВ

Варшава. — Асоційовані Прес інформують, що польська політична поліція ув'язнила в четвер, 19-го травня ц.р., сімох видатних польських дисидентів, членів Комітету оборони робітників, засуджених за участь в протурурдових заворушеннях літом 1976 року. Арештованим закладають, що вони намагалися шкідити „польським політичним інтересам". Арештовані це переважно інтелектуалісти, які вже неодноразово виступали проти незаконних практик теперішнього комуністичного режиму і домагалися привернення всіх прав не тільки для ув'язнених робітників, але також для всіх інших політичних в'язнів, які були арештовані за те, що не погоджувалися з

політикою теперішнього уряду. Дисидентські джерела в Польщі стверджують, що уряд загострює режим супроти інкомуністичних осіб, зокрема супроти інтелігентської верстви.

Серед найновіших в'язнів знаходяться літературний критик Ян Юзеф Ліпські, Ярек Куронь — філософ, Пйотр Наїмські — хемік, Антоні Масіревіч і Адам Міхнік — історики, Мирослав Хоєцькі — лікар і Войцех Островський, який не був членом Комітету. У в'язнях очікує покарання від 6 місяців до 5 років, якщо до них буде примінене теперішнє обвинувачення прокатури, але твердять, що арештовані займалися протидержавною пропагандою.

Конгресмен Делейні вніс нову резолуцію в обороні українських політв'язнів

Вашінгтон. — Демократичний конгресмен Джеймс Делейні, який в Палаті Репрезентантів заступає 9-ту виборчу округу в Квінсі, Н.Й., і який вже раніше часто вносив резолюції в обороні українських політичних в'язнів, 16-го травня ц.р. вніс нову резолюцію в справі Валентина Мороза, Юрія Шухевича, Миколи Руденка та Олексія Тихого. Резолюція, яка одержала підтримку 224 і була передана на розгляд Комісії Палати Репрезентантів для міжнародних відносин, стверджує, що за те, що ці чотири „українські патріоти постійно домагаються

дотримання конституційних прав на національну ідентичність, національну мову та вільніше культурне самовиявлення", советські власті фізично знущаються над ними у різних тюрмах. Беручи це під увагу, згадана резолюція Палати Репрезентантів, із згодою Сенату, закликає президента Джиммі Картера „застосувати всі відповідні заходи, щоб передати урядові Советського Союзу залик, щоб звільнити з ув'язнення пп. Мороза, Руденка, Шухевича і Тихого та дозволити їм та їхнім родинам емігрувати із Советського Союзу до держави їхнього вибору."

Відбулося віче в обороні політв'язнів в Парижі

Париж (Н.Н.). — Тут відбулося громадське віче, на якому з доповідями про ситуацію в галузі прав людини і про нові арешти в Україні виступили д-р В. Косик і В. Мулик. Віче відкрив і ним провів голова УЦГКФ інж. О. Мельникович. Привітали схвалили такі резолюції:

Учасники громадського віча, яке відбулося в Парижі, 15 травня 1977 р., — висловлюють свою солідарність з тими, що борються за виконання і дотримання советським урядом усіх гуманітарних статтей Загальної Декларації Прав Людини і Заключного Акту конференції в Гельсінкі, зокрема з усіма тими, що борються за національні права українського народу, в тому і за право жити у власній незалежній державі; — вимагають припинення арештів в Україні та звільнення арештованих членів Української Групи сприяння виконанню Гельсінкських угод; — вимагають звільнення взагалі всіх українських політичних в'язнів; — домагаються, щоб питання про порушення в Україні Загальної Декларації Прав Людини і Кінцевого Акту, включно з статтею про право кожного народу розпоряджатися самим собою — отже і про порушення національних прав українського народу — було широко дискутовано на конференції в Београді.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1978.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потрібні випадки скорочувати надіслані матеріали, незалежно від того, чи повністю чи частково, коли автор собі це виразно застеріг, допущивши задресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНСОЮзу 65¢ м.с. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346

Jersey City, N.J. 07303

Політична балачка

Коли перше телевізійне інтерв'ю з колишнім президентом Річардом Ніксоном було зайве і фактично шкідливе з уваги на те, що наново рознувало шпур справу горезвісної Вотергейтської афери, яка вже почала поволі відходити в минуле, то друге інтерв'ю, яке відносилось до міжнародної політики за президенту Ніксона, — було незадовільне, бо в ньому не затронуто ряд важливих питань, а деякі затронуто дуже поверховно.

Взяти б, наприклад, відносини між урядом Ніксона і урядом комуністичного Китаю. Всім відомо, що за президентури Ніксона розпочалися заходи встановити краді зв'язки між Вашингтоном і Пекіном, та що Ніксон був першим президентом ЗСА, який віддавав ту комуністичну державу. Отже, оправданно можна було очікувати, що Річард Ніксон присвятить Китаєві більше уваги під час свого телевізійного інтерв'ю. Однак, глядачі були розчаровані, бо Ніксон фактично обмежив свої спостереження про Китай до описання „знаменитого сенсу гумору Мао Тсе-тунга „та стану здоров'я“ того комуністичного лідера, який кермував велетенською державою, що грала роль і грає сьогодні переважну роль в історії людства, зокрема тепер вона може мати важливий вплив на відносини між ЗСА і Советським Союзом.

Дуже мало часу присвячено теж справі Націоналістичного Китаю на Тайвані. Ніксон не дав задовільного пояснення щодо важливого питання: в якій спосіб планував він в той же самий час встановити краді зв'язки з Пекіном і продовжувати підтримку для союзника Америки і ворога Пекіну — націоналістичного Китаю.

За президентури Річарда Ніксона почала „розквітати“ політика детанту з Советським Союзом. Однак, під час телевізійного інтерв'ю Ніксон не міг навіть подати задовільної дефініції цієї політики, а окреслював її як „співвідношення“, і як „підняття один одного“, чи „обговорення різних проблем, замість воювання“. Не тільки звичайні глядачі, але навіть спеціалісти-аналітики фактично не дізналися від співтворця політики детанту точного значення цієї політики.

Широкого розголосу набуло тепер питання оборони людських прав, але колишній президент Ніксон присвятив тій справі дуже мало уваги, бо тільки заявив, що коли б він за своєї календі застосував такі публічні заходи, як це робить теперішній президент Джиммі Картер, то дуже мало життів вишло б із Советського Союзу, додаючи, що (на його думку) позакулісова дипломатія мала б більші успіхи на відтинку оборони людських прав.

Протягом інтерв'ю Ніксон часто повертався до питання своїх відносин і співпраці з колишнім державним секретарем Генрі Кіссінджером. Як вказує ряд коментарів, з цілого інтерв'ю можна було винести враження, що головною ціллю Ніксона було заперечити поширення переконання, що Кіссінджер, а не він Ніксон, формулював закордонну політику ЗСА.

Отже, замість почути авторитетні заяви колишнього президента про найважливіші аспекти закордонної політики його уряду, глядачі почули півторогодинну політичну балачку, яка фактично не подала жадних нових фактів, ані не спричинилася до кращого розуміння міжнародної політики за президентури Річарда Ніксона.

Не забуваймо про переслідування в Україні!
В травні — місяці СКВУ
посилім оборону людських прав у СССР!

Іван Овечко

НЕМА ЛИХА БЕЗ ДОБРА...

[англомовні додатки — печука потреба]

„Хотіла б душа в рай, та грих не пускають“. Отак і з нашою пресою поза Україною: хотілося б їй бути завжди і тільки українською (для українців), але життєві процеси поза рідним краєм змушують, заради втримання певної частини (і то досить великої) нашого підстарочного покоління при українстві, до „гриха“ — видавати бодай окремі сторінки, частини або й цілі випуски газет по-англійськи, щоб дійти до рук і уваги того покоління. Сумне і болічне це явище, але необхідне, яке операція хворому, щоб вижити. І як хворий здебільша невинний, що він хворий, українська газета також мусять погодитися на таку „операцію“, будучи невинною, що саме так змусилося рятувати не стільки себе, як нову генерацію.

„Свобода“, як найстарший український щоденник на чужині, вже давно переробила ту необхідність і своїм тижневим англомовним виданням тримає при українстві багатьох читачів, які, не маючи того видання, не були б відповідно поінформовані про українське життя в світі і, може, були б загублені для української справи. Щось подібне робить давно й другий наш щоденник, „Америка“. Також і тижневі, хоч і не всі, але дають потроху англомовний матеріал. А ось тепер, ніби „змовившись“, бо майже в один і той самий день, почали видавати цілі англомовні секції або окремі випуски в Канаді дві газети: „Гомін України“ — англомовний місячний додаток під тєю ж назвою, а „Новий Шлях“ — місячний вставку п. н. „Нові Перспективи“. І обидві газети дали по-українськи свої широкі висвітлення-аргументації, чому саме вони почали це робити.

Читаючи ті висвітлення, відчуваш, як обережно вони аргументують потребу тих англомовних додатків, щоб, мабуть, не викликати нагілки та обвинувачень з боку деяких читачів в „де-націоналізації“, „каналізації“ та інших „ашіях“ читачів-українців. А тим часом, ті широкі висвітлення, на мою думку, навіть зайві: треба бо бути справді мрійником, щоб не бачити — хочемо ми того чи не хочемо — печуку потреби тих англомовних додатків.

А до того ж — нема лиха без добра: мені особисто це цілюша вода на млин нашої роз'яснювальної праці серед американського студентства в напрямку інформації їх про Україну, її долю і прагнення. Поки там наші вчені діють до порозуміння, яку монументальну працю в англійській мові про Україну затвердили до видання, поки знайдуться гроші на те,

поки побажання стануть дійсністю, — ні один професор-українець не сміє прийти до свого університету без англомовного видання тієї чи іншої української газети і мусить, якщо він не викладає дотичних предметів, знайти шлях до прилюднення тих видань, у найгіршому випадкові поводитися на дерах власного „офісу“, мимомовно долати сотні, якщо не тисячі, студентів. Проходять і... зупиняться, щоб побачити шотинжні нові вирізки з газети.

Є в тих англомовних виданнях українських газет і ще одна деталь: що підтверджує правило „нема лиха без добра“: соборний напрямок в інформації англомовного читача. Як ото і в повсякденному людському житті буває, що в родині трапляються всіктертя, непогодження, гарячі дискусії, ба навіть сварки, аж ось гульк: до хати сусід, чужа людина або і власні діти — і господарі притихають, зводять розмову на іншу тему, на таку тему, по якій нема чого сваритися, бо всі думають однаково. Англомовні додатки і випуски українських газет, навіть таких, що через різницю організацій, чи як через різницю партійних ідеологій часто скрутують один одного в українськомовних виданнях, не мають і тіні подібного — всі спільно служать одній великій ідеї інформації про Україну заради прискорення дня її звільнення. А що Москва також давно усвідомила собі факт існування великої кількості української молоді на чужині, що володіє краще англійською мовою, ніж рідною, і намагається прихилити її увагу і симпатії до советського „раю на землі“ шляхом публікації „Вістеї України“ по-англійськи, наші англомовні додатки — це більше печука потреби.

УКРАЇНСЬКЕ ІСТОРИЧНЕ Т-ВО В ЧІКАГО

Чікаго (В. Б.) — В Українському Історичному Т-ві, Відділ Чікаго, 13-го травня ц. р., о год. 7:30 вечора у приміщенні УН Союзу при 843 Норт Вестер сенно відбулися Річні Загальні Збори, які одногослоно переібрали дотеперішню Управу на новий діловий 1977/78рр., яку знову очолив проф. д-р Михайло Біда.

Члени УІТ Чікагського Відділу складаються із свідомих, патріотично наставленої інтелігенції різних професій, які цікавляться історією та історичними дослідженнями нашого минулого і сучасного.

На діловий 1977/78 рік цей Відділ запланував ряд наукових доповідей на історичні, літературні, юридичні та економічні теми.

Мігр Галія Пачовська

УКРАЇНСЬКІ ФАРМАЦЕВТИ

При кінці травня цього року, а точніше 27—30 травня відбудеться в Чікаго черговий Науковий З'їзд, а рівночасно теж З'їзд Делегатів і Загальні Збори Українського Лікарського Т-ва Північної Америки УЛТПА.

Приблизно п'ятнадцять років тому назав в Чікаго створилася перша Секція Українських Фармацевтів при УЛТПА. Відділ Ілліной. Пов'язання цих двох фактів наповняє серця членів-основників барвистими надіями. — П'ятнадцять років тому ми нестомно писали, розшукували, закликали всіх наших відомих та невідомих земляків-фармацевтів відшукатися та приєднатися до дуже молодого, до того ж організації. Цьогорічний з'їзд це незвичайно добра нагода зійтись і з перспективи часу ошнитися висліді наших зусиль.

В загальному, ми нав'язали зв'язки з більшістю стейтів, де існують відділи УЛТПА, і більшість практикуючих фармацевтів-українців увійшли в рамки товариства. Сюди не враховуються каналські фармацевти, які на терені Канади були членами УЛТПА до того перестав створюватися нашої секції.

У минулому велика частина уваги проводу секції була спрямована на те, щоб фахові одиниці, що вже в той час мали право виконувати свої професійні, порадою та інформацією допомогли тим колегам, що цього з таких чи інших причин ще не осягнули. Цей період вже давно поза нами. Сьогодні всі зацікавлені у продовжуванні професійної кар'єри в шй країні, зностріфікували свої дипломи, працюють багатом на керівних становищах, дехто у науковому світі, деякі придбали свої аптеки. Велід за тим почали доходити нові кадри — молоді професіоналісти, народжені і виховані вже на чужині, та все ж таки такі наші, близькі та рідні. І це власне шість щастя, бо, на жаль, на протязі згаданих п'ятнадцяти років також наша невелика громада зазнала поважних втрат. Відійшли від нас мгр Бухата, мгр Горюхінський, проф. д-р Вертинський, мгр Рижевський та інші. Тут саме насувається думка, що втримання зв'язку це велика і необхідна справа. Виміна думок і досвідів не тільки облегчує життя, відкриває нові обрії та перспективи, але теж підтримує таке важливе для нас почуття приналежності.

Повертаючись до з'їзду: програма намічена для фармацевтичної публіки широка, різноманітна та цікава. Д-р Залуцький, декан фармацевтичного факультету в Мерілендському університеті, виголосить реферат про клінічні аптеки в Америці і Європі. Д-р М. Стефанів розкаже про надмір ліполідів у людському організмі та методи лікування цієї недуги. Наш доголівний голова д-р М. Головатий матиме доповідь про ужиття ліків у хірургічному шоку. Доповідь ця буде частинною хірургічного панелю. На порядку дня буде теж дискусія про постійні зміни у формуванні модерного фармацевта в сьогоднішньому американському світі спричинені великими змінами в лічництві, перетворенням обов'язків і відповідальностей у шпиталі та шпитальній аптеці, тощо.

Загальна наукова програма переплітатиметься з розваговими програмами, як товариські зустрічі, коктейлі, мистецькі виставки, бал, гостини та відвідування місцевих атракцій.

Окрема увага присвячена буде студіюючій молоді. Згідно з інформаціями, що ми одержали від д-р П. Пундія, референта доросту УЛТПА, для молоді заплановано два панелі:

1). Медичний панель: для студентів, які хочуть дістатися на медицину, денстику, фармацію чи оптометрію, про медичні студії в ЗСА, Канаді і загранично (Мехіко, Еспанія, Європа, Індія).

2). Панель про медичні спеціалізації: для студентів, які вже студіюють медицину або денстику і в недовгому часі стотятимуть перед необхідністю позитивного вибору.

Перебіг з'їзду буде награтий на тасьму і пізніше переданий через „Голос Америки“ на Україну. Якщо йдеться про фармацію і фармацевтів, то мені здається, що попри всі біжучі справи було б добре зупинитися на момент минулих і нашими попередниками. Ми всі з великим сантимоном згадуємо відому львівську „Аптеку Терського“, що знаходилася на розі Ринку та Домініканської. А як про інші аптеки на всіх інших українських землях? Чи не вартало б погребати в музеях і бібліотеках, та що найважливіше — в людській пам'яті і взятися за написання історії українського аптекарства. Праця велика, завдання трудне, але теж і цікаве!

Реасумуючи все згадане: причини для того, щоб прийти за з'їзд в Чікаго, багато і різних. Для тих, що заохочуть задати собі крихітку труду і прилежності, наше сердечне „спасибі“.

Хто бажав би дістати більш подрілні інформації, прошу звертатися на адресу: д-р Михайло Головатий, 2138 Вест Айова, Чікаго, Іллі. 60622.

Нема героїв

(В. Б-ич). Бувший кореспондент токійської газети „Асагі Шінбон“ у ЗСА, Юкію Мацумає закінчивши своє призначення, вернувся до Японії й описав свої враження про ЗСА у згаданій газеті.

Починає свій опис від події, яка сталася в Белмонт Стейкс, передмісті Нью Йорку. Перед величезною юрбою переговорів кінсь Секретаріат переступив лінію 31-ю дозвальною коноя, який прибув там другий. Переможець потрійної корони з'явився вперше за двадцять літ. Схвилювані люди кричали й оплескували.

„За час мого майже десятилітнього побуту в ЗСА — каже автор — перший раз прийшло до такого схвилювання. Наступного дня часопис писав у своїй редакційній статті: „Це дуже жалюгідне, що то не була людина, а Секретаріат, який одиницю має право парадувати по Бродвею“.

Насправді американці люблять улаштувати паради і святкування. Однак, довгий час вони були розчаровані, бо не було відповідних героїв. Тридцять, або сорок років тому такі люди, як мистець Бейболоу Бейб Рут, мистець голфу Джовні, тенісу Бил Тилден і Бигун Овенс були не тільки найкращими спортсменами, але також національними героями й гордістю ЗСА. Чому ж не було таких гідних порівняння героїв останніми роками?

Перша причина не є унікальною для ЗСА. Світ став так страшно індустріалізований і організований, що значення поодиноких людей тепер виглядає на дуже незначне. Коли Чарлз Ліндберг був „надлюдною“ як виконав перелет через Атлантику сам один своїми силами, то астронавти Ніл Армстронг у цьому зміслі вже не є нічим більшим, як тільки точним інструментом, який створила контрольована суспільність. Це є зовсім природне, що тут заходить різниця в справі тривалості їхньої слави.

Друге: як „право до знання“ поширено, неможливо стало завузувати очі публіки вічно, представляючи штучну подібу. Кажуть, якщо він жив би сьогодні, то міг про Бейб Руту був би зруйнований дуже скоро його навиком до п'янства й жінок.

Третє: Тому, що суспільство дуже демократизувалося, все більше й більше людям дано однакову нагоду і тим самим стало дуже тяжко комунікувати визначитися.

Десять років тому допитування публічної опіні комітетом Гаріса виявили, що 47 відсотків населення довіряли урядові: сьогодні таких є всього 27 відсотків. Факт, що Ніксон був призначений зрезигнувати з президентства, є правдоподібною символічною „стоптіння“, яке не дозволяє на існування героїв“.

Ікер

ЗНАШИХ БУДНІВ

Рецензія

Прикро признати, що мій сучасний літературний дорібок був дошкульно розкритикований, і то ким! — уявіть собі: моїм добрим сусідом і земляком з Бібречького повіту, паном Татухом!

— Не во гнів тобі кажу, — заговорив земляк, з повагою в голосі, — ти колиш ліпше писав, коли був по тому боці калабани. І мова тоді в тебе була рідна, крайова, та й твої байки, чи історії, краще тобі вдавалися, цікавіше.

— А ти на його писаннях стільки розумієшся, що вояк на зівздах, — взяла мене в оборону дорожа землячка, пані Татухина. — Чого пристав до пана редактора? В Краю писав крайові байки, а тут пише американські, або такі „зеф-нанія“.

— Велі, — похитав головою пан Татух, знавши з носа окуляри, — чи ти, жіно, пригадуєш собі з першої його книжки історію про крамаря Сенька Свистуна?.. Як то він бився під Львовом за Україну, де польська міна обібрала йому ногу, а потім зробили його крамарем у сільській кооперації?.. А він, сірома, не знав, як братися до того бізнесу, та й вимішав „шварц і мидло з повідлом“?

— Гай, гай! — зідхнула дорожа землячка, — я пригадую собі іншу його історію, вже з другої книжки, що називалася „Мій Світ“. Як то він вертався додому зі шкіль у Львів, а його татуньо-небіжчик, хай з Богом спочиває, в'язав тоді снопи на полі. А дехто був гарячий, парний, як то у живна буває, і татуньо уєсть стікає рясним потом. Тоді синовий жалю стало старого тата, і він, привтавшись з ним, поцілував його порепану, спрацювану руку...

— Ет! — пан Татух відмахнувся від цієї репліки, ніби від осі. — Велика мені потіха, що тата в руку поцілував! Краще хай би скинув краватку та й маришарку, та й закотав рукави і допоміг старому снопів дов'язати.

— Ой, Господи! — сплеснула в долоні пані Татухина, — та ж він точнісінько те саме зробив: зняв краватку, маришарку, закотав рукави, — але татуньо-небіжчик виганя його геть із нивки! „Куди лізеш, — скрикнув, — у нових мештах на стернину, між бодячку! Поцарапаш шкряби та й треба буде нові купувати!“ Ти що, не пригадаєш собі, як у книжці стояло написане?!

— От, забий мене — бігне, не тямлю! — забігався пан Татух. — І ніяк тебе сконтролювати, чи ти брешеш, чи правду говориш, бо книжку позичила кума Текля та й забрала з собою на Флариду.

Ікер

Омелян Прішак

НЕКРОЛОГ

ІЗ ПОСТСКРИПТУМОМ

(„Історичні джерела та їх використання“, Видавництво „Наукова Думка“, Київ, 1964-1972. Томи I-VII.)

VI

4). Ця перша трійка редакторів ІДЖВ, І. Бутич, І. Крип'якевич і Ф. Шевченко, працювала тільки при видаванні перших томів. Після смерті І. Крип'якевича в 1967 році І. Бутич і Ф. Шевченко продовжували працю над томами ІУ і У. До тому УІ вони приєднали історика Івана Гуржія (1915-1971), але він в недовзі помер. У виданні УІІ тому з першої редакційної колегії залишилися тільки Ф. Шевченко після заступлення І. Бутича новим редактором Архівного управління Української РСР О. С. Мітківим. До редакційної комісії долучилися ще два нові члени: невідомий ширше науковець П. С. Дишлевий і, як головний редактор, спеціаліст історіографії, XIX століття, Віталій Сарбей (нар. 1928). Відповідальним секретарем ІДЖВ були К. Ф. Март'янов (нар. 1936) для томів І, А. М. Катренко для томів ІІ—У і В. С. Скорина для томів УІ і УІІ. (І. Гуржій відомий читачам „Рецензії“, як редактор „Каталога колекцій документів Київської археографічної комісії“, 1369—1899 (Київ; 1971), див. моя рецензія в томі ІІІ, ч. 1, ст. 34—52. О. Г. Мітків є автором короткого довідника про державні архіви України, який був рецензований Любомиром Гайдою в „Рецензії“, том ІІІ, ч. 2, ст. 45—49).

5). УІЖ був заснований як орган двох неспівмірних організацій — Інституту історії Академії наук і українського відділу Інституту історії партії при Центральному комітеті Комуністичної партії. Цей журнал став місячником в 1965 році. Як часто трапляється тоді, коли дві несумісні організації асоціюють, а одна з

них швидко бере верх. І так, в кінцевому висліді, більшість змісту кожного випуску УІЖ (біля 160 сторінок) була присвячена пропаганді і місцевим партійним справам, а науковий матеріал поступово зредукувався до кількох коротких статей і повідомлень. Таким способом одиницю національний історичний журнал, публікований в Україні, дегенерувався до провинційного видання присвяченого історії й діяльності партії. Див. рецензія Ореста Субтельного про УІЖ в „Рецензії“, том І, ч. 1, стор. 38—48.

6). ІДЖВ, том І, (1964), стор. 4—6.

7). Ця програма почалася в 1959 році, коли Інститут історії Академії наук УРСР зорганізував республіканську конференцію, присвячену проблемам розвитку спеціальних і допоміжних історичних дисциплін. Спеціальні інституції, створені для цього в роках 1959—1963, обговорені в дальшій частині цієї рецензії.

8). Основні статистичні дані про ІДЖВ такі:

Випуск	Рік	Тираж	Число сторінок	Число статей
1	1964	512	289	23
2	1966	900	288	23
3	1968	1,200	298	23
4	1969	1,100	298	24
5	1970	900	218	20
6	1971	1,200	209	17
7	1972	1,000	169	9

х). Формат останнього випуску (Том УІІ) змінився з малою до великої вісімки. Восьмий випуск ІДЖВ був анонсований між книжками, планованими на рік 1973 в „Нових книгах України“ (1972, стор. 19, число 51), але цей випуск не появився.

9). Це в окремій мірі відноситься до статей Л. М. Пушкарьова про дефініцію історичного джерела (105), х) М. Брайчевського про нумізматику в ранній історії східної Європи (9), Я. Дашкевича про історичні проблеми українських інституцій від п'ятнадцятого до вісімнадцятого століть (17), І. Крип'якевича про адміністративний поділ держави Хмельницького (66), Ф. А. Шевченка про закордонну політику Хмельницького (134)

і А. Перковського про етнічну і соціальну структуру України вісімнадцятого століття (93, 94).

х) Числа в дужках відносяться до загального бібліографічного індексу ІДЖВ, стор. 53—96 „Рецензії“, том УІ, ч. 2, до якого відсилаємо зацікавлених читачів.

10). Ступінь збірник згуртував біля себе ядро більш-менш постійних співробітників. Тридцять два із 113 авторів написали більше як по одній статті; шість науковців опублікували по три статті; два написали чотири (Я. Ісачевич і Ф. Котляр), а один був автором п'яти статей (О. Маркевич).

11). Петро Шелест (Нар. 1908) був першим секретарем Комуністичної партії України; він прийшов до влади в 1963 р. і був усунений в 1972р.

12). Тут можна відкрити деякі методи „мімікрії“. Тому, що історія Київської Русі стала табу для українських істориків, пробували свого шастя українські археологи. Чільний історик сімнадцятого століття і вісімнадцятого століття (і теж головний редактор ІДЖВ) Ф. П. Шевченко був звільнений із свого посту заступника директора Історичного інституту (1964—1967) і призначений директором Археологічного інституту (1968—1972). Ця інституція взяла на себе відповідальність досліджувати українську історію від десятого вісімнадцятого століття і публікувати ці досліді у своєму органі „Середні віки на Україні“. Ф. П. Шевченко став його редактором, і перший том журналу появився в 1971 році. (Див. рецензія Франка Сисина в „Рецензії“, том ІІ, ч. 2, стор. 87-93). Другий том мав появитися в 1972 р. Хоч він і був надрукований, державна цензура сконфіскувала ший наклад другого тому. Очевидно, Археологічний інститут став в очак режиму небезпечного гніздом дисидентської історичної думки. Саме там визначний археолог Михайло Брайчевський заатакував офіційну тезу про „возз'єднання“ України з Московською Державою у своєму славному підлітному есеї „Возз'єднання чи приєднання“.

13). Це добре ілюструє зміст „Історичних досліджень“, що був наслідком ІДЖВ. Дискусія цієї публікації подана в постскрипті до цієї рецензії.

14). Заснований 1961р. і спочатку керований Іваном

Крип'якевичем, семінар продовжувався після смерті його основника. Стаття в УІЖ, ч. 8, (1975), стор. 152, інформує, що дня 8 квітня відбулося сімдесят п'яте засідання семінару. Щоб допомогти початковим науковцям, УІЖ оприлюднив вступний курс І. Крип'якевича „Нарис методики історичних досліджень“, ч. 2, 3, 4, 7, 8, 9, 10 (1967). Рівночасно офіційний орган Архівного управління УРСР „Науково-інформативний Бюлетень“ („Архив України“) присвятив багато уваги дослідженню джерел і допоміжним історичним дисциплінам. Див. рецензія Романа Сербіна і Патрік К. Грімстед в „Рецензії“, том ІІ, ч. 1, стор. 65—76 і 77—81.

15). Заснований 1963 р. і спершу очолюваний Ф. П. Шевченком, його недавно заступлено Павлом Кальниченком, який теж був одним з бувших головних редакторів УІЖ.

16). Спершу під керівництвом Андрія Венедикова (1891—1965), а тепер під його наслідником В'ячеславом Стрельським (нар. 1910). Обидва науковці у співпраці із спеціалістом доби української гетьманської держави В



СВІТОВА ФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

НА ІСТОРИЧНОМУ ЕТАПІ

Бажаючи устатити місце Третього світового конгресу українського жіноцтва на історичному шляху українського жіночого руху, треба відшукати важливі події, які упродовж десятиліть творили етапи цього руху і мали вплив на його розвиток. Тому треба пригадати кілька дат, починаючи від 1884 р., від постанови перших українських жіночих організацій в Західній і Центральній Україні. Після того, 1887 р. приходить поява літературно-суспільного збірника "Перший Вінок"; 1890 р. — перша петиція за допущення жінок до університетів в австрійському парламенті у Відні, внесена українками, одинокими з усіх народів Австро-угорської монархії; 1891 р. — перше українське жіноче Віче в Стрию, к. Львова з ухвалами напружених організованого жіноцтва; 1892-93 — поява збірників "Наша Доля" в серії видань "Жіночої бібліотеки"; 1934 — Перший український світовий жіночий Конгрес у Станиславові, в Західній Україні; 1937 — постанови Світового Союзу українок у Львові; 1948 — Перший світовий жіночий конгрес поза межами України у Філадельфії і створення Світової федерації українських жіночих організацій; 1959 — Другий світовий конгрес українського жіноцтва в Нью-Йорку і акції Третій світовий конгрес у Торонті, Канада 1977 р.

Ці події, їхню вагу і черговість повинні мати на увазі одночасно і учасники нашого Конгресу і ціла українська громада; пам'ятати "хто ми, чий батьків". Адже ж ми діти наших великих попередників, тих, які творили український жіночий рух серед темні, коли жінці "непотрібна була освіта вище 4-ї народної класи і тих, які пробивали з трудом дорогу жінці до професійної праці і участі в громадському і культурному житті. І тих, які у пізніших десятиліттях поширювали і продовжували ці ідеї і акції те, що наш Конгрес є продовженням цього шляху і передвісником великого століття перед нами.

Дога, бо 17-літній відстань часу між другим, а третім Конгресом не була нею фактично, бо її виповняли такі зустрічі як Світові сесії СФУЖО в рамках Конгресів СКВУ, Континентальні конференції СФУЖО в Канаді, Європі і Південній Америці і Пленарні, щорічні наради Управи СФУЖО. У цей спосіб була задержана безперервність координаційної дії на світовій і континентальній площині, узгодження акцій Управи СФУЖО з її членами-організаціями.

Продовжуючи в сучасному розвою лінію жіночого руху, українське жіноцтво хоча почало свою організаційну будову на емансипаційній площині, то воно як і перші піонери жіночого українського руху, діяло завжди не під кутом власних, лише жіночих потреб, не лише в рамках емансипаційних змагань, але під кутом загальнонаціональної справи, хоч би це і обмежувало користі з позиції рівноправності. Наш жіночий рух був і є тепер загальнонаціональним і загальнонаціональним. Це підтверджує тематика попередніх і останнього, Третього конгресу. Вона обіймає майже всі ділянки життя української спільноти, а мало уваги присвячує справі рівноправності жінки у власному і міжнародному суспільстві. Тоді, коли в Році жінки, світове жіноцтво й держави світу висували домагання прав жінки в родині і суспільстві в економічній, суспільній і політичній діяльності, українські жіночі організації поставили в осередку своєї дії оборону жінки України і це змагання 1975-го року втілювалося і в гаслі Третього конгресу українського жіноцтва: "Наша єдність, праця і молитва — нескорений Українці". Таке гасло кладе велику відповідальність на українське жіноцтво, вимагає її обов'язків, її праці і опіки для дітей, родини, жіночої організації, церкви, школи — на українському полі, а на міжнародному оборону жінки України. До тієї української жінки й матері, яка в рідному краю виховувала синів і дочок — борців за волю, а на чужині дбала про український характер родини, підтримувала свою церкву, будувала дошкільні основи для українського жіноцтва, творила народне мистецтво, вела харитативну діяльність для свого ближнього і здобувала місце для українки на світовому терені — до неї ставила сучасна доба не менші, але ще більші вимоги, бо чуже дошкільне нищить цю працю, зменшує кожного дня її здобутки, піддаючи цю існування родини, мови, школи, організації. Для шукання доріг у цій дійсності зладжена програма Конгресу і в спільній об'єднаній праці і молитві бачимо наш, нелегкий шлях у майбутнє. Віримо, що Конгрес українського жіноцтва усуне зневір, скріпить наші сили. Він же ж відбудеться у 90-ліття першого, об'єднаного ідейно, соборного літературного твору "Перший вінок", перед 100-літтям українського жіночого руху, який приносить честь українській жінці і акції перед 1000-літтям християнства в Україні, якого перші зерна засіяла жінка, княгиня, свята Ольга. І відбувається Конгрес у добу національного відродження України і непереможного переслідування, коли на наших очах ідуть на найвищі жертви борці за незалежність української держави. Така історична доба оправдує скликання і підносить вагу нашого близького вже Конгресу.

І. Пеленська

ПРОГРАМА КОНГРЕСУ

Про зміст Третього Світового Конгресу Українського Жіноцтва появились чи появляються вже оповістки у нашій пресі. Та перелік точок ще не дасть нам погляду на суть справи. Тому спробуємо проаналізувати його програму. Залежно від змісту і цілі поодиноких виступів можна поділити її на студійну, звітну, проєкційну і розвагову частину. До першої належить сім ділових сесій. В них будуть наświetлені всі ділянки праці жіночих організацій при допомозі доповідей, панелей і дискусій. Поодинокі не будемо їх тут висвітлювати. Сподіємось, що вся проблематика праці вирине в них і зможе оглянути — коли не розв'язку — то зрозуміння. До цієї частини можна зарахувати також усі виставки Конгресу. Буде виставка видань руху опору в Україні, творчості жіноч-письменниць, дитячої книжки, картин образотворчих мисткинь і зразків вишивок гурта Люби Луцької. Звітна частина подасть працю Управи СФУЖО, виконаву в каденції 1972-77

Велике значення мають також розвагові точки, отримані з Конгресом. Вони подані в окремому дописі, отже тут не станемо їх висвітлювати. Та вже з цього переліку видно, що кожен чи кожна з учасників Конгресу зможе знайти тут щось для себе. Залежно від охоти й зацікавленості.

Л. Б.

ТРЕТІЙ СВІТОВИЙ КОНГРЕС УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА 1977 РОКУ

НАША ЄДНІСТЬ, ПРАЦЯ І МОЛИТВА НЕСКОРЕНИЙ УКРАЇНІ



Стефанія Савчук, голова Світової Федерації Українських Жіночих Організацій



Олена Лотоцька, співголова (1969-1971).

Дарія Бойчук

Наша ідентичність — і ми. ПЕРЕД КОНГРЕСОМ СФУЖО.

Є у нас проблеми, про які ніколи не буде досить говорити і писати. Їх треба послідовно все і всюди пригадувати, а головне при зустрічі з молоддю, з нашими дітьми і внуками.

І тепер, коли ми, українські жінки в діаспорі, будемо здавати перед українським громадянством звіт із наших змагань, з нашої праці та задумів, з нагоди Конгресу СФУЖО — нам треба застановитись, чи у відношенні до цих проблем, про які буду говорити, ми повні виконали сподівання всіх українців світу. Чи ми виявилися із наших обов'язків як українські матері, обов'язків Богом і народом дані? Чи ми прийняли як свій життєвий принцип, що виховний ідеал українця у діаспорі є зовсім інший, як у народів, серед яких нам приходиться жити і виховувати нове покоління, яке мусить вибороти волю українському народові?

Всі бо клічі емансипації, рівноправності (очевидно, вони є дуже важливі і для нас), по суті не такі загострені, не такі актуальні, як у деяких народів. Становище української жінки в її суспільності, майже все може бути належно оцінене і респектоване. Але як це становить використання чи використання — це є окрема тема.

Інші справи й інші проблеми дає нам життя сьогодні, а вони є так важливі, як важке є питання "бути нам чи не бути" — та як бути?

На перше місце мусимо поставити, що ми зробили в питанні виховного ідеалу українця? Сьогоднішня повневолюція України жде від нас відповіді. Мусимо зрозуміти іспит совісті, перед її лицем та українською суспільністю. Текст дефініції схвалений на І-шій СКВУ, як має виглядати виховний ідеал українця, звучить: "Українець у діаспорі — це повноцінний громадянин своєї нової країни, пов'язаний із українським народом вузлами української мови і культури, якого особистість відзначається християнсько-етичними цінностями і творчою дією для України".

Як ми застосовуємо це у практиці в першій мірі до себе? Чи ми не грішимо супроти тих прекрасних завдань? Дуже часто стіраємо чи то в приватних дискусіях, чи на теренах організацій тему нашої ідентичності, головне про становище супроти нової країни поселення. Тоді чуємо дивні і суперечливі погляди на цю справу. Одні бо кажуть про нову Батьківщину, яка й є батьківщиною їхніх дітей і внуків. А запитаємо молодшу людину, українську людину, яка їй становить супроти країни поселення, то вона вам скоро відповість, що має дві Батьківщини, бож прецінь тут народилась, а батьки обдарували її Україною.

От, і маємо плекання виховного ідеалу українця у діаспорі!

Вийти побідою з цієї пущі поняття — нелегка штука. Перед нами, жінками матеріями, а й бабусями вистає важкий до повалення мур, серед повені проблем, пересудів та залишків недотягнених (назвем це так) давньої еміграції, що теж має своє засаднення. Ми прийняли добровільно труди щоденного важкого життя, покидаючи Україну, щоб рятувати народно субстанцію. Чи ми втрачаємо її, чи питання треба поставити на першому місці. Але ідеальності в цьому напрямі не очікуймо, бо все знайдуться круги, які не побудувать бажане склупити кругом себе і своїх дітей землі "блага", забуваючи що існують інші, кращі і більш благородні ідеали. Ми маємо творити твердий ґрунт, на якому має зазеленіти чудова гілка українського квіту, нове українське покоління, зроджене і виховане на волі. Покоління з "твердим хребтом", яке буде розуміти своє призначення для побудови вільної України.

Тут входить у гру в першій мірі обов'язок знання і плекання української мови, не як мови батьків чи діда, але своєї рідної мови. Знання історії України, та почуття гордості з приналежності до українського народу, збереження української самобутності, усіх тих елементів з яких має складатись українська людина у діаспорі. Якби це нам вдалося, тоді не було б такого страшного лиха, яке провадить нас до загині, а то мішаним подружж. Є це найбільша небезпека нашого сьогодення, до якого ми вже починаємо звикати. Нам навіть приходить важко вжити до цього питання, бо мовляв, тим можемо вразити оточення, в якому стрічаємо щораз частіше чужі призики.

Ось це справа, за яку ми, українське організоване жіноцтво мусить дати одвіт перед Україною й українським суспільством у діаспорі, на своєму Конгресі, який відбувається незабаром.

Розумію, що така організація як СФУЖО, має ще й інші завдання і їх виконує. Але всі ті об'єднані жіночі Т-ва, мусять стояти на сторожі потреб народу, який репресезентують. Не тільки міжнародний контакт є ціллю СФУЖО, бо був би це "люксус" для нас тепер, на який ми собі не можемо дозволити. Повневолюний народ потребує багато-багато інших елементів до існування, бо інакше його загиніть неминує. А до цього українська жінка ніколи не приложити своїх рук, це ми знаємо й з нашої історії. Дуже несправедливо письменниця Ольга Мах, на сторінках "Свободи" оцінює ситуацію, яка існує зараз на відтинку укр. жіночого руху, додаючи та підкреслюючи моменти, яких у нас нема, а які є, то дуже мало! Українська жінка дає зі себе дуже багато, бо дає свою душу, до кожної громадської справи чи акції. Треба це бачити, треба це хотіти бачити, а не взуватися на ухилих малого проценту маловартісних справ чи акцій. Треба це бачити, в яких умовах ми б не були. Чуже оточення мало впливає на ці ухили, але й ти треба зрозуміти, бо ми є в діаспорі від ґрунту люди. Уштовнувати нашу буденчину справді дуже трудно і після цього робити якісь основні висновки, може за мало навіть і чверть століття.

Отже "котімсь далі — і не опам'ятуємося", це мій виклик долі та Ользі Мах, яку до речі дуже ціную за її письменницький дорібок.

УКРАЇНСЬКЕ ЖІНОЦТВО І ДОШКІЛЬНЕ ВИХОВАННЯ

(ПЕРЕД СВІТОВИМ З'ЇЗДОМ ДОШКІЛЛЯ)

Упевнена в тому, що діяльність українських жіночих організацій для усвідомлення матері у важливості українського виховання дітей залишається і на далі відповідальністю цих організацій, згідно з постановами попередніх Конгресів українського жіноцтва, Світова рада дошкільня складала Світовий з'їзд дошкільня в рамках Третього світового з'їзду українського жіноцтва, в середу, 25 травня 1977, год. 9 вранці до 5-ї по полудні, при вулиці Крісті в Торонті.

На ділі, не лише праця над матерями, але й сама організація дошкільних світличок і садків та дитячих імпрез була і є ділом жіночих організацій, або жінок у батьківських комітетах при школах, подекуди окремих комітетів матерів. У країнах, де нагляд над дошкільним вихованням перебрали шкільні чинники (Австралія, Англія, Аргентина) ці чинники і пляново і фактично обмежуються до педагогічно-методичної діяльності, а референтками дошкільня у них є жінки. Організація і адміністрація світличок лежить на жіночих організаціях і навчання ведуть учительки. Так і Світова рада дошкільня хоча є членом Світової координаційної виховно-освітньої ради (СКВОР), водночас пов'язана організаційно із Світовою федерацією українських жіночих організацій (СФУЖО), бо виховна референтка СФУЖО входить до Управи Світової ради дошкільня. Координаційні завдання СРД спрямовані на обидва терени, через СФУЖО на терен жіночих організацій і на педагогічно-методичний сектор через СКВОР.

Варто пригадати, що таку схему мало українське дошкільня в Західній Україні, коли організація і адміністрація дитячих садків була під керівництвом Союзу Українок, (з осідком у Львові), а педагогічно-методичні справи під керівництвом Українського Педагогічного товариства (УПТ, теж у Львові). Різняця є в тому, що в нас існує Світова рада дошкільня, яка працює в обох секторах, ведучи і стимулюючи організаційну і педагогічно-методичну діяльність. Тому Світовий з'їзд дошкільня звернеться до українського жіноцтва, в першу чергу до жіночих організацій, посилюючи, при підтримці цілої громади працю у складній діяльності дошкільня, яке являється основою релігійного і національного виховання для затримання нашої самобутності і протидією русифікації України засобами атеїстичного російсько-мовного дошкільня.

У програмі Світового з'їзду дошкільня в Торонті, є, побіч формальностей, загальні збори Світової ради дошкільня, якої осідок є тепер у Детройті, ЗСА. Управа СРД зложить звіт зі своєї праці за час двох каденцій, 1973-1976 на терені світового дошкільня, заслухає дискусій, подасть проєкт додатків до Правильника СРД. Делегатки, представниці дошкільних чинників країн поселення, розкажуть особисто про стан, можливості розвитку та потреби шкільної діяльності в їхній країні.

Після повідомлення Верифікаційної комісії про стан управних до голосування відбудеться вибір нової Управи, до якої запропонує кандидатом Номінаційна комісія, яка працює в Торонті. По обідній перерві буде відкрита Виставка дитячої книжки і виголошена доповідь "Дитяча література" вчительки середньої школи в Детройті, п-ї Віри Андрушко. Відбудеться дискусія над доповіддю і схвалення Постанов С'їзду. Накінцеві учасники оглянуть новий, модерно влаштований, коштом 10.000 доларів, цінновий садок у Торонті. Закриття з'їзду ново-обраною головою — о годині 5-й по полудні.

Світова рада дошкільня запрошує до участі у з'їзді представниць жіночих організацій, Крайових осередків дошкільня, наше Духовенство, Учителів світличок садків, авторів і видавців дитячої літератури, членів установ і осіб, яким дорога справа українського дошкільня, зокрема представництво Світової федерації українських жіночих організацій і Світової Координаційної виховно-освітньої ради та Світового конгресу вільних українців.

Господарем з'їзду є Крайовий осередок дошкільня Канади в Торонті.

ІМПРЕЗИ І РОЗВАГИ КОНГРЕСУ

Організаторки III СКУЖ не хотіли б перетомлювати своїх учасниць діловими справами. Для рівноваги до теоретичної цотириденної програми, заплановано є теж культурні і розвагові імпрези, виставки, концертні точки, спільні зустрічі делегатів і гостей.

У четвер, 26 травня, після Маніфестації в обідню їдальню, буде відкрита Виставка в бібліотеці Ситі Гол п. н. "Рух опору в Україні і діяльність СФУЖО". Інші виставки будуть: образотворчого мистецтва в галерії "Фокус", 861 Квін ст., Захід. В інших приміщеннях виставки української вишивки і літератури про Лесю Українку в ілюстрації та жіночої літератури. Виставка дитячої літератури під час Світового з'їзду дошкільня, в середу, 25 травня, в залі УНО, 83 Крісті.

Під час святкового відкриття Конгресу, цього ж дня (четвер, 26-го), о годині 7:30 ввечера в Ескес Сентр виступить жіночий хор "Веснівка", під диригентурою Катки Зорич-Кондрацької. У п'ятницю, 27-го травня, після ділових нарад, і після згаданого відкриття Конгресу, цього ж дня (четвер, 26-го), о годині 7:30 ввечера в Ескес Сентр виступить жіночий хор "Веснівка", під диригентурою Катки Зорич-Кондрацької.

У п'ятницю, 27-го травня, після ділових нарад, і після згаданого відкриття Конгресу, цього ж дня (четвер, 26-го), о годині 7:30 ввечера в Ескес Сентр виступить жіночий хор "Веснівка", під диригентурою Катки Зорич-Кондрацької.

СКЛADOVІ ОРГАНІЗАЦІЇ СФУЖО

СФУЖО це Федерація, що охоплює собою 19 складових організацій. Деякі з них давні, створені в міжвоєнному періоді. Є це — найстарша еміграційна організація, — Український Жіночий Союз в Австрії, з осідком у Відні, оснований ще в 1920 р. Потребу організувати свої сили відчували тоді також наші заморські посестри на теренах південної й північної Америки. Так створилася жіноча організація при Хліборобсько-Освітньому Союзі в Бразилії в 1924 р. — головне для того, щоб допомогти матер'ям дбати про дітей в умовах важкої праці. В 1925 р. освоюється в ЗСА Союз Українок Америки в широкою програмою, — виховною, освітньою і суспільною опіки. Тепер це одна з найбільших організацій наших поселень. СУА нараховує тепер до 5-ти тисяч членства і 120 відділів.

Доля повневолюної Батьківщини ніколи не була байдужою для українського жіноцтва. В великій мірі саме в цілі допомогти потребуючим в Батьківщині творилися організації; так створилася Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб. Також Український Золотий Хрест в ЗСА мав подібні цілі. Обидві ці організації були створені на початку 1930-тих років. Тепер ОУКанади є значною організацією з широкою програмою; її орган "Жіночий Світ". Укр. Зол. Хрест поряд з акціями суспільної опіки потребуючим проводить виховну працю, — літні табори для молоді, світлички для дітей в допомозі молодим матер'ям у вихованні дітей. Ці дві організації є в системі Організації Державного Відродження України — (ОДВУ).

На початку 40-вих рр. об'єдналися у Канаді сестринства католицьких парафій в Лігу Українських Католицьких Жінок (1948), тепер сильну і діяльну організацію, найбільше чисельну, (10 тисяч членства), що розвивала різносторонню діяльність. Після катаклізму II Світової війни, на руїнах європейських міст і сіл зникло багато українських родин. Для кращого

ведення допомоги створено організації: Об'єднання Українських Жінок у Німеччині, в 1945 р., Об'єднання Українок Бельгії (1948), Союз Українок Франції (1945) й Організацію Українських Жінок у Великій Британії (1948). Завдяки цим організаціям і невиспущені праці їх членства врятовано від загині, — фізичної і моральної не одну родину, а дітей від асиміляції з чужинним середовищем. Згодом (1951) створилася в Великій Британії Товариство Жінок ім. О. Телігі, що "провадить виховну й культурно-освітню працю".

Після прибуття нових українських, іммігрантів, на американський терен відчувалася потреба розбудови громадського життя. І знову жіноцтво взялося за працю. Багато жінок вступило до діючих вже організацій на тих терені, інші почали творити організації з певним означенням характером. З прибуттям нових емігрантів до Аргентини створилася там Союз Українок Аргентини (1948). В 1950 р. створилася в далекій Австралії Союз Українок Австралії, що розвивався у всесторонню організацію і діє тепер по різних частинах Австралії. Там ведуть перед питання виховні, а також зв'язків з чужим світом. У 1950 р. створилася Об'єднання Українських Жінок Венесуели, що всю свою увагу присвятило опіці над укр. дітьми.

В 1959 р. створилася в Канаді організація, що поставила собі в першу (Закінчення на стор. 4-ій)

КОНГРЕСОВА КНИЖКА

Важливу подією Третього Світового Конгресу Українського Жіноцтва стане видання окремої книжки. Це вже третє з черги видання, присвячене подіям жіночого руху на Рідних Землях і в вільному світі. Та з бігом часу і ростом нашої Федерації воно прибрало об'єму й змісту.

Найбільшу питому вагу цього видання становить історія Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. Її написала мгр. Ірина Пеленська п. н. "СФУЖО на новому етапі", враховуючи протяг часу поміж Другим а Третім Конгресом. Це докладна аналіза пройденого шляху, як у загальному напрямку, так і в поодиноких ділянках. Окрім цього перегляду є вміщені огляди складових організацій в поазбучному порядку. Їх є 19 себто стільки, скільки є складових організацій. Підхід однаковий, — і велика і мала організація дістала — коли не однакове місце, то такий самий дбайливий підхід до своєї праці. В багатьох із них приділено увагу засновницям-піонерам. Поза тим є ще рубрика "Наші втрати", де згадано десять видатних працівниць СФУЖО, які відійшли у вічність. Подане

також табло з членами Управи, що провадили СФУЖО в останній каденції. Великим признанням для СФУЖО є частина книжки з привітаннями. На Третій Конгрес і появу книжки відгукнулася уся українська громада. Свої привітання надіслали складові організації і їх відділи і того можна було сподіватись. Ми щиро вдячні їм за те. Але привіт нашого духовенства, громадських організацій, політичних угруповань, молодечих установ, господарських організацій, підприємств — це радісне явище, яке вказує на те, що українська громада нашу працю цинить і розуміє. Тому в книжці вміщена для них окрема подяка.

Книжку оформила з великим умінням молода мисткиня Тая Кравців. За її жертвенну працю їй належить від нас велика вдячність. Редагувала книжку Колегія у складі: Лідія Бурчинська, голова, Стефанія Бернадина, Оксана Генгалю, Ярослава Зорич, Наталія Пазуник, Ірина Пеленська, Стефанія Савчук, Олександр Селіпін, Марія Соловникова, Марія Харина, чл. Б.

Марія Квітковська

СУСПІЛЬНА СЛУЖБА як Об'єднуючий Чинник в Українських Жіночих Організаціях.

Зближається велика подія в житті українців в цілому світі: Конгрес Українського Жіноцтва, що його скликає Світова Федерація Українських Жіночих Організацій на 26-29 травня 1977 р. до Торонто в Канаді. Зокрема це велика подія для українських жіночих організацій, членів цієї Федерації. Розкинені по всіх континентах, віддалені від своїх рідних земель, українські жінки створили ще в 1948 р. об'єднуючий центр — СФУЖО — і в рамках цієї федерації затісниють міжнародну працю. Всі змагаються до тих самих національних цілей. Їх об'єднує та сама ціль: Допомога українській людині та українській справі у світі.

Цікаво пригадати до різних ділянок праці наших жіночих організацій. Скільки позитивної дії для добра української людини та обездоленого українського народу! У всіх ділянках центром уваги є збереження української субстанції, піднесення і вдержання української людини в якнайкращому духовному і фізичному стані та створення відповідного середовища, та відповідних можливостей для вдержання своєї ідентичності.

Візьмем ділянку нпр. Суспільної Служби (це новіша назва для допомогової чи суспільної опіки). Всі українські жіночі організації займалися і далі займаються, в більшій або меншій мірі, якоюсь формою суспільної опіки. Подекуди це лише харитативна праця: несення допомоги потребуючому, хворому, немічному чи нашому політ'язневі, засланим та їх родинам. Нераз думается, що це ділянка праці, яка найбільше підходить жіночій психіці, бо жінка має дуже відчутливе серце і відчуває потреби людини і свого народу.

Допомоговою ділянкою займаються й інші не-жіночі українські організації. Всі наші організації, жіночі і не жіночі, переводять збірки, влаштовують концерти чи балі, користь з яких є дуже велика, бо це дає нагоду нам сходитися, а також мати відповідний дохід на допомогові акції. Одне було зле. Кожен збирав і кожний слав допомогою неkoordinовано. Тим самим охоплювалося лиш малу частину потребуючої громади, бо часом та сама особа діставала допомогу з різних сторін, від різних організацій, а були такі, про яких ніхто не знав, що не діставали ніякої ані моральної ані матеріальної допомоги.

Тут треба зазначити, що власне Референтура Суспільної Служби СФУЖО довгі роки працювала над цією проблемою, бо добре розуміла, що є конкретна потреба координації дії серед наших організацій. Ця референтура розробила плани праці, навітала нові підходи до допомогових акцій і дала поштовх організаціям до "переродження", до перевірки своїх методів праці та пристосування їх до сучасних вимог. Одним з основних завдань було розглянути проблеми українців у країнах свого поселення і з'ясувати всі можливі дороги до розв'язування труднощів, з якими приходиться людині боротися. Треба було також розділити і запанитися з усіма можливостями одержання допомоги від державних установ у даній країні, що упростило б в дечому харитативну працю жіночих організацій. Це все забрало довгі роки праці і зусиль. Референтура діяла через свої комісії в різних краях. В Канаді та ЗСА урядовано часто публічні сесії, ціллі яких було взяти участь у діяльності кожного, зокрема в діяльності Суспільної Служби, розгляду проблем та сполучення ділянок Служби. Служби, та нових методів праці. В цьому дуже велику роль дали наші фахові сили: т. зв. "соцел воркери", психологи, і т. д. У висліді цього прийшло до творення Бюро Порад у різних містах Канади та ЗСА (спільно з іншими українськими організаціями, як "Самопоміч", Суспільна Служба Канади, ЗУАДК, і ін.). та вишлювання добровільних працівників (волонтерів). Координація поволи наладувалася. Всі складові організації СФУЖО (на всіх континентах) регулярно присилали до Реф. Служб. Служби звіти з праці суспільної Служби. І так взаємно інформувалися про потреби на місцях і хто куди і через кого шле допомогу: в грошах, одязі чи українських книжках. Верхом координаційних заходів Референтури Сусп. Служби СФУЖО прийшло зараз після І СКВУ, коли створено Світову Раду Сусп. Служби.

Суспільна Служба зацікавлює всіх нас і ми радіємо, що можемо виконувати свої завдання супроти свого народу. Ця праця нас об'єднує. Вона, ця праця, нас зближує і ми як одна велика українська родина, діємо однодушно. Але наші стремління до чогось і успішної діяльності ще не скінчили. Наш нарід на рідних землях знаходиться тепер в затяжливій боротьбі з віковим ворогом. Наша спільна акція в напрямку оборони і допомоги для них, є тепер конкретна. Також по різних країнах треба взяти під увагу певні проблеми наших людей старших віком, яких чимраз більше і вони, часто самотні, провадять дуже жалюгідне життя. Проблема молоді і родини потребує нашої пильної уваги. В цій діяльності варто б обом референтурам СФУЖО: Сусп. Служби та Виховній, спільно діяти.

Зрозуміння потреб наших людей і нашого народу — це "щось", що нас об'єднує до праці. Доріжжям нашим об'єднанням і пам'яттю, що лише об'єднані ми становимо силу, перед якою ніщо не може встояти. Тоді ми будемо сильні і матимемо успіх у праці. Також пам'ятаймо, що і від нас залежить доля нашого народу.

МОЄ СЛОВО ДО ВАС

Перед Третім світовим конгресом українського жіноцтва мої думки линули до Вас, до тих, які живете недалеко, в моїй країні перебування і до тих, які розкидані по просторах світу, в різних країнах, кліматах, умовах. До тих, які потрапили до багатих держав і після перших труднощів влаштували собі достатнє вигідне життя і до тих, що залишилися в європейських країнах із старими високими культурами, хоча із меншими вигодами і до тих, які поклали в країні брід і революції, політичних і економічних криз і ми часто журимося їхньою непевною судобою.

Але всюди, де не були б Ви зуміли заложити українську родину, де плекаються рідні традиції і культура, глибока релігійність і християнська етика. Цими духовними цінностями виховується Ваше молоде покоління. При тому Ви не забули про Ваших рідних в Україні і багато праці Ваших рук і ума пішло на допомогу родині і не тільки Вашій власній. Бо коли ми, від Світової Федерації зверталися до Вас з кличем дати пожертву на допомогу потребуючим землякам в Україні, чи поза її межами, Ви прислали гоїно пожертви. Коли ми, потрясені вітками про трагедії жінок-в'язнів Кінгіру, Норильська і всіх таборів, розкинених по скотам морозом Сибіру, Ви відповіли Святом героїні і підтримкою "Фонду 500". Ви йшли з нами і в численних інших починах і діях і то не одиницями, а згуртовані у жіночих організаціях, що їх Ви, при всіх своїх особистих зайняттях і турботах, створили. Ви маєте свої місцеві відділи, сходни, імпрези, де Ви находите відпущення від щоденної праці, а складаєте новий труд для своєї спільноти і українського переможеного, але нескореного народу.

Організація, зі свого боку допомагає Вам у Ваших змаганнях затримати українську родину в чужому середовищі. Дошкільними світлицями, плеканням обрядів і звичаїв, пошаною до героїзм українки на рідних землях, творенням музеїв, організованої суспільної опіки, видаванням жіночих журналів, де Ви находите твори літератури і мистецтва, статті на теми жіночого життя у Вашій організації і в організаціях інших країн. Багато доповідей на актуальні й історичні теми Ви вголосили, або прослухали у Вашій організації і якщо деякі проголосили без відгуку,

Л. Мир.

ЖІНОЧІ ОРГАНІЗАЦІЇ НА ДОПОМОГУ НЕСКОРЕНИМ

Одною з мілітарних тактик супроти противника є — залякування. В давнину лякали ворога самим уже зовнішнім виглядом, натягали на лица маски, на голови роги. Це сильна, допоміжна зброя, що ширила паніку. В сьогодшніх часах систему модифіковано. Залякується противника здобутками науки, яка вможливає продукцію нищівної зброї, залякується теж фізичним нищенням під час релігійного миру. Зовсім парадоксально звучить, коли говорити про нищення власного населення, що на протязі пів століття відбувається в СССР, а в сучасну пору, нищення провідної верстви — інтелектуалів. Але парадоксальність та стає зрозумілою тому, що в СССР власного населення немає, є домінуючий нарід — москалі, і підбиті народи чи інше-національні. При відсотковому зіставленні вражає найбільше число засуджених українців, що є доказом сильної атаки Москви саме проти України.

Український нарід завжди тяжко до демократизму і не погоджувався з тоталітарною системою. Перша українська конституція, проголошена гетьманом Пилипом Орликом в 1710 р., була виразником широкого демократизму, що сильно відрізнялася від умов життя тогочасної Східної Європи.

Ідею свободи людини шанували в Україні, але вона часто топтана найзаким, які нахидали на нарід ярмени. Запорозька Січ, остою вольностей, прагнень народу, була знищена царицею Катериною II-го у 1775 р., а останнього кошового отамана Петра Калнишевського замкнуто в Соловецькому монастирі на Білім Морі. Здавалось би, ідея волі злікована назавжди, а з нею зникла і проблема України. Та чи справді воно так сталося? Ні! Дух народу відживав, ішли змагання за волю і наші в 1918 р. Україна проголосила самостійність. Час самостійності був короткий. Росія, у вигляді вже не царської, а комуністичної держави, окупувала населення і території України. Від самого початку свого на чужині комуністична система правління була спр. з насильством, брехні. Після років, коли вже Москва не встигла оправдатися перед світом із своїх злочинів супроти населення, всю вину скинула на Сталіна, закінчила фазу сталіно-поклонства і почала нову, нібито гуманного характеру.

В тому часі в Україні до голосу прийшло нове покоління, люди, які на базі нових засад народопростава промовляли до світу про волю свого народу до життя. У відповідь пішла нова сильна хвиля арештів, терор посилювався.

Народ у краю поклонився героїчній стійкості своїх найкращих синів, їхнє героїство визнала українська еміграція так старшого як і молодшого покоління. Та визнання героїства це тільки пасивна форма шанування, яка тим, що опинилися за ґратами тюрем, психіатричних заведень і за дротами концтаборів, не помагає. Поміч може принести тільки акція. Про цю акцію благувати матері і жінки засуджених, що не вириваються своїх рідних, а несуть добровільно тягар обвинувачення і засудів.

На заклик з краю про поміч еміграція зразу відгукнулася. Одним з перших відгукнулось зорганізоване жіноцтво. Воно почало збирати петиції до Об'єднаних Націй, Міжнародного Бюро Амністії, Червоного Хреста, амбасад і до урядів держав світу. За проханнями пішли демонстрації, маніфестації і голодівки. Світ, в виразником світу його вільна преса, спершу нерадко і рідко, а далі ще шораз частіше почав інформувати про арешти в Україні і в цілому СССР.

Що політика не лишень хитра штука, але і химерна, знають найкраще самі політики. Знають про це досконало і москалі, які політичні обставини вміють спричиняти а в дальшому і використовувати їх. Та чи не зробили вони політичної помилки підписуючи Гельсінкський договір? Думалось їм, певне, що цей договір дасть можливість підсилити підризу акцію у вільному світі. Та справа обернулася. Світ заговорив про порушення прав людини в СССР, і поставив його в становище обвинуваченого. Оправдатися, це визнати власну вину, а уряд СССР того вчинити не може. Тільки сильні визнають свої помилки (як то вчинили в ЗСА з аферою Вотергейту) бо через помилки вони вчаться, тим самим і кріпшають. СССР оправдатися не буде, бо вслід за оправданням він мусів би звільнити засуджених людей і визнати доказану ними правду. Визнання правди мусило б потягнути зміну системи правління, яка держиться тільки силою терору. Цього правління СССР не зробить, бо це рівнозначне з самоликвідацією, і тому у відповідь він крикнув Білому Домові: "Не мішайтеся в наші внутрішні справи!"

Теперішній час — це час великої напруги. СССР проволікає час мирними переговорами, збротіся, підлягає і спричиняє переворот у державі майже всіх континентів, а вістра своєї атаки спрямовує на ЗСА, бо знищивши ЗСА заволодіє цілим світом. З другої сторони президент ЗСА Дж. Картер зрозумів тактику СССР-Росії, протиставив їй і видвинув ідеологічну платформу демократизму, з якої запевняє, що боронитиме прав людини у цілому світі.

У тому змагу світу жінка шораз голосніше забирає слово. Вона дошукється соціальних причин несправедливості у світі а в тому і прав жінки та за них бореться. Відмінний характер має український жіночий рух, що є саме в останній декаді свого столітнього розвою. Українська жінка бореться за права всього свого народу, а тут у вільному світі нарівні з чоловіками, а то і випереджуючи їх, шукає доріг для допомоги Рідному Краєві.

Залякування москалів йдуть і йтимуть у різних формах, у масках чи без масок. Чи злякається українська жінка тих атак? Бачиться — що ні! Вона мусить відгукнутися на крик розпущи її посестер з краю. Секретаріят Світового Конгресу Вільних українців, як і крайові центральні організації засвідчують і висвітлюють перед світом положення в Україні. Жіночі організації стоять напередодні III Конгресу СФУЖО, рішення якого певне будуть ствердженням всецілої підтримки нескореним в Україні.

То інші залишили слід у Ваших думках і серці і Ви йшли з цими почуттями разом із своїми посестрами життям. Ви вийшли з нами і поза границі Ваших країн і прислали представниць на світові і континентальні зустрічі СФУЖО, бо Ви зрозуміли вагу єдності українського жіноцтва і стали членом його світової спільноти. І так наша єдність дала нам змогу вийти на міжнародний, часто байдужий, а ще частіше ворожий до української справи терен і здобути на ньому місце для української жінки.

Напередодні Третього світового конгресу українського жіноцтва, радію тим, що побачу Вас знову, що матимемо змогу побути разом, розказати про своє життя, обміркувати багато важливих справ, які накладає на нас сучасна, важка для України і вагома для еміграційної спільноти історична доба. Ото ж до побачення!

Ваша посестра, довголітня членка Управу СФУЖО

СКЛАДОВІ ОРГАНІЗАЦІЇ СФУЖО

(Закінчення зі стор. 3-ої)

чергу політичні цілі — в обороні прав України та вільне життя, а саме Об'єднання Жінок Ліги Визволення України. В 1967 р. створилася з подібними цілями організація в ЗСА, а саме Об'єднання Жінок ОЧСУ; тепер уже дуже діяльна в політичних акціях організація. Обидві вони належать до системи організації Визволення Фронту. В 1964 р. створено Об'єднання Українських Православних Сестриць в Америці, що проводить не лише працю для потреб Рідної Церкви, але й цінну виховну й культурно-освітню працю виданням Української Енциклопедії для молоді (в українській і англійській мовах) та інших творів. Останньо долучилися до СФУЖО ще дві організації з Південної Америки, а саме з Аргентини — Об'єднання

Жінок "Просвіти" і Організація Українок "Відраження". Ці дві організації допомагають виховно та освітньо працю.

В залученні цього поверхового огляду треба підкреслити, що при всій відмінності їхніх програм є дві ділянки праці, які є спільні для всіх наших жіночих організацій, а саме — дбайливість про допомогу матері у її виховній праці над дитиною, і оборона прав України на її самостійність і незалежність. Цим виявляє наше жіноцтво свою зрілість і свій глибокий діючий патріотизм.

Всі ці організації навіть найдаліші, висилають своїх делегатів на Конгрес, гасло якого є: Єдність, праця і молитва — ради нескореної України.

Наталія Пазуняк

СВІТОВИЙ РУХ МАТЕРЕЙ СПІВПРАЦЮЄ З ЮНІЦЕФ

тивний статус з ЕКОСОК і ЮНІЦЕФ. МММ включив себе у проект "Гарамбі" (самодопомоги) для Кенії, де з допомогою ЮНІЦЕФ планується розбудова сіл. Відтак МММ правдоподібно поширить свою акцію і на Південну Америку — Колумбію і Бразилію. Світова Федерація Українських Жіночих Організацій співпрацює з МММ у його проектах. Олена С. Процюк референтка зв'язків СФУЖО заступає інтереси МММ в ЮНІЦЕФ.

МММ також працює і на форумі ОН. Ця організація має дорадчий (консультативний) статус у ООН.

Світовий Рух Матерей (МММ), якого центральна нарада у Парижі почав підготовку до Міжнародного Року Дитини. Його праця проходить двома руслами: МММ збирає відомості про підготовку молоді до дитини до подружжя і материнства і про проблеми виховання дітей у віці до 3 років. Провідна думка цих дослідів "Життя дитини починається на 20 літ до її народження".

ДЕКАДА ПОСТУПУ ЖІНОК В АМЕРИЦІ І МІ

Міжнародний Рік Жінки і Міжнародний Конгрес у Мехіко Сіті в 1975 р. проминули, лишаючи по собі важке завішання, котре має бути сповнене в роках 1975 — 1985 — а саме Світовий План Дії. Цей десятирічний Об'єднаний Нації називали Декадою Поступу Жінок і завідали всі держави світу ужити всіх заходів, щоб піднести статус жінки і зрівняти її у всіх правах з чоловіком. Світовий План Дії передбачає, що рівноправність жінок повинна перевестися через зміну державних законів. Тому Гелві Селіпа, яку іменував Курт Вальдгайм Генеральним Секретарем Міжнародного Року Жінки, закликала жінок до єдності і кооперації, та щоб вони впливали на зміну законів.

Одною із провідних держав у боротьбі за рівноправність жінки стала Америка. Дня 9 січня 1975 р. ексекутивним наказом Президента створено Краєву Комісію для відзначення Міжнародного Року Жінки, 14 січня 1975 р. Конгрес ухвалив закон ч. 94-167 який затвердив ексекутивний наказ Президента про створення Краєвої Комісії і визначив її завдання. Закон цей є обов'язуючий в Америці і на підставі його Краєва Комісія для відзначення Міжнародного Року Жінки почала працювати.

Завдання Комісії покритуються з завданнями, які намітила Ассамблея Об'єднаних Націй, тоді коли проголошувало 1975 р. Міжнародним Роком Жінки, а саме: 1) сприяти для досягнення рівноправності жінок з чоловіками, 2) сприяти цілковитій інтеграції жінок в економічному, соціальному і культурному розвитку країни 3) відзначити переважну роль жінки в досягненні принах міждержавних відносин, а тим самим зміцнити мир у світі.

Найближчим завданням Комісії є скликати Краєву Жіночу Конференцію, яка відбудеться 17 до 21 листопада ц. р. в Густон, Тексас. Краєву Конференцію попередять Стейтвот Жіночі Зустрічі, що відбудуться весною ц. р. найдальше до 8 липня.

Стейтвот Зустріч у Пенсильванії п. з. "Жіноцтво" відбудеться 24 до 26 червня у Пітсбургу. Координаційний Комітет Пенсильванії приготував цю Зустріч дуже старанно і є всі дані на те, що вона випаде величаво. Головним доповідачем буде конгресменка з Тексасу — дуже відома в Америці Барбара Джордан. У програмі "Зустрічі" є 18 семінарів, на темі, які всебічно заторкують життя жінок в Америці. Висновки із цих семінарів будуть представлені на пленумі, голосовані і евентуально прийняті та передані для дальшого полагодження на Краєвий Конгрес у Тексасі. Вкінці під час "Зустріч" будуть вибрані делегати на Конгрес в Тексасі — всіх 66.

Крім Пенсильванії — відомо вже, що такі "Зустрічі" відбудуться у штатах: Коннектикат — 11 і 12 червня, Д. С. — 10 і 11 червня, Джорджія — 6 і 7 травня, Мішген — 10 і 11 червня, Нью-Джерсі 17 — 19 червня, Нью-Йорк 8 — 10 липня. Тут численні стейти, де проживають українці — бо вважаємо, що українці повинні масово взяти участь у Зустрічах і своєю присутністю підсилити ряди учасників. Нам, а спеціально молодшому поколінню українців, які вже тут виховались і покінчили студії, повинні бути близькі всі три вище наведені завдання, які намітила Ассамблея Об'єднаних Націй і які включила у свою діяльність Краєва Жіноча Комісія в Америці. Але найближчою нам повинна бути третя точка, а саме: відзначити переважну роль жінки в досягненні принах міждержавних відносин, а тим самим зміцнити мир у світі. Ми є за миром, бо війна це руїна, але як довго не буде справедливості і пошанування людських прав і національних прав, включно із правом самовизнання, так довго люди в цілім світі будуть терпіти морально і фізично, так як терплять наші люди в Україні, і так довго не буде світового миру.

У вступі до Світового Плану Дії є наведені слова з Чартуру Об'єднаних націй, а саме: домагається фундаментальних людських прав для всіх, гідності і вартості людини, рівних прав мужчин і жінок, народів великих і малих, осудження чужої окупації і неокольонізму.

Лідія Дяченко

НЕКРОЛОГ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

(Київ, Центральный державный исторический архив УССР) том I, ч. I—II(1958) про роки 1500—1601) том II, ч. 12—22(1965), роки 1601—1614; том III, ч. 23—25(1965) роки 1616—1625.

19. Його численні публікації на цю тему включають: "Армянские колонии на Украине в источниках и литературе XV—XIX веков" (Ереван, 1962);

"Kipchak Acts of the Armenian Law Court at Kamenetz-Podolsk (1552-1587) as a Cultural and Historical Monument", Ural-Altaische Jahrbücher, Vol. XXXVI, (Wiesbaden: 1965), pp. 292-310; "L'établissement des Arméniens en Ukraine pendant les XI^e - XVIII^e siècles", Revue des études Arméniennes, Vol. V (Paris: 1968), pp. 329-367; "Sur la question des relations Armeno-Ukrainiennes au XVII^e siècle", Revue des études Arméniennes, Vol. IV (1967), pp. 261-296. (Не підписана стаття).

20. Я. Ісасевич добре відомий читачам "Рецензії" як автор трьох рецензованих в цьому журналі: дві спеціалізовані праці були рецензовані Любомиром Гайдуком, том I, ч. 1, стор. 3—12 і Франком Сисиним, том IV, ч. 2, стор. 14—32; третя праця, загальний огляд, була рецензована Едвардом Касинцем, том V, ч. 1, стор. 12—24.

21. І. Бутчак зредував багато документів. Між ними є том документів, що відносяться до Богдана Хмельницького, який він опублікував разом з Іваном Крип'якевичем: "Документи Богдана Хмельницького, 1648—1657" (Київ, 1961).

22. Daniel C. Waugh, працю О. Машока про папір і водяні знаки в Україні в "Рецензії", том V, ч. 1, стор. 28—37.

23. Віра Панашенко недавно опублікувала монографію "Палеографія Українського скоропису другої половини XVIII ст. На матеріалах лівобережної України" (Київ, 1974).

24. Детальна праця М. Котляра про обіг грошей на українських землях була рецензована Адрианом Слизовичем в "Рецензії", том III, ч. 1, стор. 53—60.

25. "Історичні дослідження" були вперше аноновані у всеосяжному каталозі "Нові книги", 37 (1973), порядкове число 23, яке публікація, що має пов'язатися в 1974, і 9 (1974), порядкове число 111, яке публікація, що має пов'язатися в 1975 р. Пізніше публікація була включена в "Публікації Українською мовою в 1975" Каталог "Нові книги України", 1974, стор. 18). Як не дивно, цей каталог не відзначив перших випусків обох серій, реєструючи тільки другий і третій випуски "Історії зарубіжних країн" (пор. число 35) і "Вітчизняної історії" (П. ч. 36 і 37). Видання всіх чотирьох випусків було об'єднане на 1975 рік. Дані про перші випуски обох серій вкінці появилися в додатку до українського каталога на 1975, стор. 8, пор. ч. 10 і 11.

26. Кожний випуск має також редакційну колегію.

27. Ім'я І. Слабеска зустрічається вперше в другому випуску обох серій.

28. Не зважаючи на цю заяву редакторів, більшість статей в перших двох випусках "Вітчизняної історії" займається роками після 1945, тобто, комуністичним періодом. Перший випуск вміщає тринадцять статей, з яких п'ять відносяться до часів перед дев'ятнадцятим століттям. В другому випуску цієї серії поміж одинадцятьма статтями дві займаються дев'ятнадцятим століттям і тільки одна заторкає проблеми від шістнадцятого до дев'ятнадцятого століття. Темою цієї статті є, очевидно, "єдність російського і українського народів". Відповідальними редакторами першого випуску (1975), що має 157 сторінок, були Ю. М. Гамрецький (нар. 1930) і П. В. Замковий. Цей останній був відповідальний за другий випуск. Наклад серії — 1,000 примірників.

29. Автор цієї рецензії не був спроможний одержати третій випуск обох серій. Про їх існування немає ніяких певних даних. Але, бракуючі випуски можуть пов'язатися, неанонсовані, в 1977 або в 1978 роках.

МІЖНАРОДНИЙ РІК ДИТИНИ.

Поруч з Декадою Жінки, яка почалася Конференцією ООН і Трибуною у Мехіко 1975 р., Об'єднані Нації розглядали можливість звернути увагу світу на дітвори та її потреби. Плани затверджено у січні 1977 р. та проголошено 1979 р. Міжнародним Роком Дитини. Акції Декади і Року Дитини сильно пов'язані — бо ж з покращанням долі жінки у економічному, соціальному і політичному секторах покращає теж і положення її родини, її дітей, громади і країни, у якій вона живе.

Праці для підготовки Міжнародного Року Дитини вже почалися. Конференція Води, яка відбулася у березні ц. р. у Мар дель Плата в Аргентині порушила питання сімейної води, якої так дуже потрібно і, якої так мало, що б заспокоїти потреби зростаючого населення світу. Була вимога, щоб жінки були включені у планування розподілу води у країнах де її особливо мало, бо ж вони у першу чергу потребують сімейної води для домашнього господарства. Здоров'я дітей зокрема потребує опіки. Держави у великій мірі допомагають матері, але вона не раз стоїть перед питаннями, яких не розв'яжуть міждержавні договори чи різні внутрішні державні постанови. Для цього потрібно безпосередньої, негайної допомоги, яку можуть матерям заповнити спеціалісти (підліки, учителі, дитячі осердери тощо) і громадські організації. Отже і так зарисовується і план дії МРД. Об'єднані Нації стимулюють інтерес своїх членів-держав допомагати дітям. ЮНІЦЕФ агенція ООН призначена для опіки над дітьми, як і інші установи ООН посередником міждержавної співпраці. Великі міжнародні громадські, в тому числі і жіночі організації, які мають право дорадчого голосу в ООН і, які називають НГО, творять групу при ЮНІЦЕФі та їх завданням є слідувати, через своїх членів-організацій розсипаних по цілому світі за потребами матерей і дітей у різних країнах. Члени-організації на місцях переводять різні обслуговування потреб і проблем і з черги повідомляють про них свої міжнародні центральні — НГО; НГО тоді починають працювати на терені ООН, клопочуться про фінансову допомогу, про експертів, про фахівців для праці на місцях. Часом група кількох НГО разом допомагають перевести означений проект у вибраній ними країні. ОН не планують жадної мега-конференції з нагоди МРД, уся робота буде проходити у нутрі держав-членів ООН, які самі випрацюють плани, які будуть їм відповідати. Так як знаємо, Америка ще досі не почала офіційно жадної акції.

ВИКОРИСТАЙТЕ НАГОДУ; РІДКІСНІ ВИДАННЯ!

Андрій Яковлів: "ДОГОВІР ВОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО З МОСКВОЮ 1654 р." \$2.00
Микола Коляковський: "ПРИ ДЖЕРЕЛАХ ВОРОТБИ" — мемуари 3.50
Авраам Шпіль: "У СОВЕТСЬКИХ КАТІВНИ". Із свідчень політ'язнів 1.50
Замовляти можна в книгарському відділі при "Свободі", пересилаючи чек або поштовий переказ:
"СВОБОДА" BOOKSTORE
30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303
Мешканці штату Нью-Джерсі зобов'язані 5% ставкою податку.

РЕЗЮМЕ

„Головна ж річ нашої бесіди є та“ — Євреї 8:1.

Наближається кінець теперішньої серії наших коментарів. Маємо надію, що коли знов збільшаться наші фонди, ми повернемо в осні на сторінки Вашого улюбленого щоденника. Настав час підсумувати коротко все те, чого ми хочемо і що ми Вам подавали.

1) Ми проповідуємо, що у всій вселенній є одно ім'я, Якому Бог підкорив все під ноги і поставив Його вище всього. Ця незвичайна постать, — це Господь і Спаситель Ісус Христос. Ми твердо віримо, що Його навчання і Його Особу треба брати серйозно. Ми не запрягаємо Його до ніякого земного воза й не користуємося Ним як плащем для прикриття земних цілей чи ідеалів. „Хто має Сина, має життя“. І. Івана 5:12. Наше відношення до Особи Ісуса Христа, — це суть релігії. Ми знаємо, що ми є „голос зважуючого в пустині“, що така релігія клеймиться ім'ям фанатизму і вона не має багато виглядів в суспільстві. Однак тисячі християн можуть повірити, що таке, нібито фанатичне прив'язання до Христа, робить перемину в житті, якої вони передтим не знали. Їхнє життя заповняє Божа Любов і воно стає життям повного мира, радості і небувалої міри. З другого боку ті, які називають нас фанатиками, ціле своє життя ганяються за примарами, ловлять руками повітря і вмирають в свідомості, що їхнє життя є незавершене.

2) Ми віримо, що замало є тільки признавати існування Бога й вірити в Ісуса Христа, але треба жити християнським життям, яке не вміщається тільки в сухих релігійних догмах, але є життям вкоріненим і збудованим на Христі, життям спільноті з Христом, життям підданним під впливи Святого Духа і життям безумовного послуху навчанням біблій, вказівкам Ісуса й вимогам Десятьох Божих заповідей. Ми визнаємо, що багато християн не знає тих Десять Заповідей в оригіналі, що вони дізнали перемину, що ніхто у всій вселенній не мав права цього робити, що біблія це передказала й осудила.

3) Третя важна точка нашої віри викладає, що слова „І паки грядущего“, або „Нехай прийде царство Твоє“ не заслуговують на поверхневе трактування, але визнають віруючих, що вони з тугою чекали настання царства Божого на землі і приходу Ісуса Христа. Ми думаємо, що сучасний світ дозрів до тих випадків. Політичний уклад західної Європи, розріст сили жовтої раси під проводом Китаю, Близький Схід, як осередок світових конфліктів і всування Сов'єтським Союзом ноги між двері Близького Сходу для його загибелі в останній світовій війні, ті всі події для нас являються припущенням приготування до закінчення історії нашої планети.

4) Ми віримо, що наші тіла є храмом Святого Духа (1 Кор. 6:19) і їх треба шанувати і зберігати в здоров'ї. Це можна досягнути через відмову введення в тіло отрути (алкоголю, тютюну, наркотиків), через здоровий баланс між працею, відпочинком і розвагами, і також через здорову дієту. Коли ж та точка нашої віри була предметом особливих намірів, сьогодні, коли докільки приносять людині небувалі шкоди, відкриття наукового й лікарського світу, зрев'ювані погляди спеціалістів від харчування тільки підтверджують нашу позицію. Вона не є для нас релігія, але спосіб здорового способу життя, який помагає нам славити Бога здоровим тілом.

Читайте продовження цього резюме через тиждень.

З любов'ю до Вас —

Information Service of Ukrainian Adventists
227 West 46th Street, New-York, N.Y. 10036ДАРІЯ ЯРОСЛАВСКА
ПАПОРОТЬ НЕ ЦВІТЕ
ПОВІСТЬ

На матеріалі записок дивізійника.

1-ша частина: ЗАВДАННЯ — 2-га частина: КОХАННЯ
Ст. 243. Тверда обкладинка. Ціна з пересилкою \$6.95.

Комплет трilogії ПОВІНЬ вичерпаний.

Хто має 1-ий том, може ще придбати:

2-ий том: ОСТРІВ ДІ-ПІ, ціна \$5.00

3-ій том: ПІД ЧУЖОЮ ЗОРОЮ, ціна \$5.00

Замовляти просимо:

D. YAROSLAVSKA-STOLARCHUK

189 Garfield Place, Maplewood, N.J. 07040, U.S.A.

Українська Католицька Церква
СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в ОТТАВІ, столиці КАНАДИ

приступає до будови нової церкви.

Запрошуємо всіх зацікавлених архітектів, із знанням української церковної архітектури, прислати зразки своєї праці із описом своїх кваліфікацій на адресу Будівельного Комітету:

Rev. S. Chmilar, O.S.B.M., 337 Fairmont Ave., Ottawa, Ont., Canada, K1Y 1Y6

Комітет Будови Церкви св. Юра в Нью Йорку

влаштує

в неділю, 22-го травня 1977 р., початок о год. 4-й по полудні
в залі Washington Irving High School, 40 Irving Place, New York CityКОНЦЕРТ
УКРАЇНСЬКОГО ХОРУ
„ДУМКА“

з участю

Мішаного Хору, Мужеського Хору та Хору „Молода Думка“

Диригент: С. Комірний

При фортепіано: Дж. Ван Баскірк і О. Кузишин

Весь дохід на будову церкви св. Юра в Нью Йорку.

Квитки у передпродажі в АРКА, ЕКО, СУРМА та в Парохіальному Уряді
при 33 Е. 7-й вулиці в Нью Йорку.Мирослава Левенець очолила нову
управу О СУМА в Асторії

Асторія, Н.Й. (Н.Н.) — У виступі Загальних Зборів, які відбулися тут у суботу, 30-го квітня ц.р., обрано нову Управу Осередку Спільноти Української Молоді ім. М. Сороки, яку очолила довголітня виховниця цього Осередку Мирослава Левенець. Крім неї до Управи ввійшли ще: Христина Грицьков'я — заступниця голови, Петро Бурік — протоколярний секретар, Дарія Байко — кореспондентський писар, Ярослав Дусанівський — касир Осередку, Василь Піх — касир Дому СУМА, Степан Ковалівський — організаційний референт, Володимир Явдошин — керівник зовнішньої референтури, Іван Вітук — кооператор суміських видань, Теодор Костриба — господарський референт, члени управи: ред. Володимир Левенець і Юлія Костриба; до Контрольної комісії увійшли: ред. Ігор Дябога — голова, Оксана Байко, Осип Галатин — члени. Булаваною Відділу Ю. СУМА ім. Почаїв була переобрана Леся Галатин, а головою виховничею Єли савета Боднар. Обрано також тричленний Батьківський Комітет, до якого ввійшли: Ніна Загнійна, Кліментина Мочара і Оксана Вітук.

Зборами, у яких взяло участь 45 осіб, проводила прездія в особах: Корнель Василік — голова, ред. Ігор Дябога — секретар, Мирослава Левенець і Марія П'ятак — члени. Після відчитання протоколу Ю. Кострибою за минулорічну діяльність, вичерпно звітували секретарі Дарія Байко і Петро Бурік, обидва фінансові референти (Осередку і дому) Я. Дусанівський і В. Піх, культурно освітній референт Ю. Костриба, кооператор Т. Костриба, голова ред. І. Дябога і булава Л. Галатин. Остання подала до відома, що Відділ Юнацтва гарно розвивається, що справно діють три мистецькі одиниці — гурток Бандуристів під керівництвом Я. Стахова, мандолінова оркестра під диригентурою Г. Климук і танцювальний гурток яким керує О. Галатин. Булава окремо відмітила, що виховна праця не є легкою, вимагає великої відданості цілої Управи, а зокрема виховників.

Після звіту Контрольної комісії, який відчитав ред. В. Левенець і віддання абсолютної уступачої Управі та привітів від ОЖ ОЧСУ, Братства св. Миколая (5-й Відділ УНС), ГУ ТУСМ-у, 53-го Відділу УНП, студентської референтури УКА, 35-го Відділу ООЧСУ і ГУ ОЖ ОЧСУ, — головний привіт виголосив представник ГУ СУМА К.Василік, який закликав присутніх посилити працю в напрямі збереження української молоді.

Після вибору нової Управи численні члени взяли участь в загальній дискусії і давали свої пропозиції для покращання праці Осередку. Заключне слово виголосила новообрана голова Мирослава Левенець, закликаючи усіх до співпраці, дружності, пошани один до одного, бо тільки об'єднаними силами можна здобувати успіхи. Збори закінчилися відспіванням пісні „Непора“.

Травень
— місяць СКВУ!КУРС УКРАЇНСЬКИХ
НАРОДНИХ ТАНЦІВ

на СОЮЗІВЦІ

від 9-23-го липня 1977 року

під проводом Петра Марунчака

Консультант - Валентина Переяславець

Оплата: 100.00 на тиждень (включно побут і курс)

Зголошуватись —

СОЮЗІВКА

UKRAINIAN NATIONAL ASS'N ESTATE

Kerhonkson, N.Y. 12446

Tel: (914) 626-5641

В неділю, 12-го червня 1977 року
при Манастирі св. свящ. Йосафата
в Глен-Ков, Лонг Айленд, Нью Йорк
відбудеться

ВІДПУСТ-ПРОЩА

Всіх щиро запрошуємо взяти участь.

О.О. ВАСИЛІЯНИ

БАТЬКИ! Заважіть замолоту

вашим дітям з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового світового глени!

Україна наших днів

У п'ятницю 4-го березня ц.р. д-р Яромир Оришківч з Вашингтону мав у ЛМ-Клубі доповідь п.з., „Україна наших днів“, ілюструючи її майже двома сотнями кольорових і дуже виразних прозірок із останньої своєї поїздки в Україну.

Б.Б.

ЗЕМЛЯЦТВО „ПЕРЕМИЩІНА“

запрошує бувших Жителів Перемищини, Учениці і Учні українських шкіл Перемишля, Професорів і Священників Перемиської Епархії і все Українське Громадянство на

З'ЇЗД

який відбудеться

дня 15 жовтня 1977 р., у Нью Йорку, в Українському Народному Домі

• З'їзд присвячений пам'яті поетеси Уляни Кравченко — 30-річчя її смерті.
• У часі З'їзду відбудуться зустрічі Учениці і Учні українських гімназій і жіночої семінарії з нагоди 50-річчя їхньої матури.

Початок З'їзду о год. 10-й ранку. Спільний обід і доповіді.

За Управу:

Василь Качмар, голова

Степан Хитра, секретар

Патріарший Фонд

Товариство Св. Софія
подає черговий список
Фундаторів Постійного
Патріаршого Фонду.

По 1,000.00 доларів зложили:

Кузь Іван, Пасейк, Бе-
резак Володимир і Кате-
рина, Ньюарк, Шперун Шил-
луп і Катерина, Елізабет,
Петровський Павло і Анна
та д-р Кебало Константин
і Мирослава, Брайрвул.

По 500.00 доларів зложили:

Яців Надія, Канюка Ро-
ман і Надія.

По 250.00 доларів зложили:

Алексевич Микола
Олексів Стефан.

По 100.00 доларів зложили:

Д-р Стецьків Євген, д-р
Небожук Теодор, Гнатейко
Мирон і Ольга, Ткач Анна,
д-р Навроцький Мирослав
СУА — 89 Відділ, Кергонк-
сон, д-р Барусевич Микола,
Гнатів М., Тиньо Михай-
ло, Сас Роман, Іваш Лев і
Стефанія, о. Савка Дмит-
ро.

Датки понижче 100.00
доларів й імпрези принесли
11,355.93 доларів. В додат-
ку до проголошених попе-
редньо п'ятнадцяти тисен-
ників — фундаторів Постій-
ного Патріаршого Фонду,
зібрано 19,055.93 дол.

3 діяльності Літературно-
Мистецького Клубу в Нью ЙоркуПомпеї у світі
археологічних розкопок

Під таким заголовком 18-
го лютого ц.р. інж. Нестор
Пінковський прочитав до-
повідь про новітні розкопки
в містах Помпеї та Гер-
куланум, що їх знищив вул-
кан Везувій в 79 р. по Хр.,
за часів панування римсь-
кого цисаря Тита. Відкри-
ваючи цей вечір, голова
Клубу, інж. Іван Жуков-
ський, широким привітом ав-
торів ввечері й його брата,
інж. Микола Пінковського,
що допомагав при висвіт-
ленні прозірок та подяку-
вав авторів за його тисну
співпрацю з Клубом.

Притетивши до Риму,
інж. Н. Пінковський поїхав
поїздом до міста Неаполі,
звідкіль простягається ду-
же гарний вид на море і
здалеку у хмарах видно
вершки вулкану, що по-
стійно димить. Описав при-
близно до міста Помпеї. Тут
перед дев'ятнадцятьма
століттями вулкан Везу-
вій розпалив правдиве пе-
кло, викидаючи з нутра зем-
лі потоки гарячої лави, що
зсувалася на узбіччя, спа-
люючи все на чорний ву-
гіль. Величезна кіль-
кість жервючого попе-
лу, грубоною верстою
крила місто Помпеї і око-
лиці. Коли рік пізніше при-
був туди римський цисар
Тит — здивував лише раме-
нами, мовляв, така була
воля богів. Під час цієї ката-
строфи велика кількість ме-
шканців погинула від отру-
йних сірчанних газів вул-
кану, або була спалена во-
гністою лавою.

Починаючи з XVIII ст.
вчені почали робити розко-
пки засипаного міста і вони
ведуться ще й сьогодні, від-
криваючи все нові знахідки
чи відслонюючи фрагменти
давніх вулиць, великих бу-
дівель мешкальних домів
чи давніх святинь.
Свою доповідь ілюстру-
вав інж. Пінковський гар-
ними чіткими прозірками,
що показували високо-мис-
тецьку культуру тодішніх
громадян римської імперії.
На стінах заховалися пре-
гарні мальовки, що зобра-
жують сцени з грецької мі-
тології: Геракл у боротьбі,
Троянський кінь, малюнок
богині Венери, або з
грецької історії битви
Олександра Великого з
перським королем та інше.

У другій частині вечора
привітні любувалися гарни-
ми прозірками з міста Чер-
нігова, що його остання
війна дещо пощадила. Про-
зірки показували багато
відновлених церков (на по-
каз) з позолоченими верш-
ками, замків у Чернігові,
пам'ятник Т. Шевченка, од-
ну з найстаріших церков в
Україні — П'ятницьку цер-
кву, пам'ятник Михайла
Коцюбинського, ріку Десну
тощо. На черзі столиця Ки-
їв, великий ландшафтовий
міст на Дніпрі, пам'ятник
св. Володимира, Бульвар
Шевченка, прекрасна св.
Софія з дзвіницею, будинок
Опери, пам'ятник Лесі Ук-
раїнки, готель „Дніпро“,
саркофаг Ярослава Мудро-
го, Печерські багаті інших,
що їх годі всіх відмітити.

Голова Клубу сердечно
подякував авторів вечора
за доповіді і прозірки, а
вдячні гості висловили своє
вдоволення і признання яс-
ними оплесками.

Українець з Австралії захоплений
зорганізованістю українців в ЗСА

Під час відвідин у „Свободі“. На фото (зліва): гість з Мельбурну
Тарас Липичак, ред. Любов Колесніська та кременний гость Роман
Липичак з Ірвінгтону, в товаристві якого гість з Австралії
відвідав „Свободу“.

Джерзі Сіті (Л.К.). — На
мене зробила велике вра-
ження зорганізованість ук-
раїнської громади в ЗСА, а
численність українців в по-
одиноких осередках ство-
рює ілюзію громади на
різних землях — заявив
Тарас Липичак, мешканець
Мельбурну, Австралія, в
розмові з редакторами
„Свободи“, відвідавши Го-
ловну Канцелярію УНСо-
юзу і „Свободи“ в четвер,
19-го травня. Тарас
Липичак, відбувши подорож
по Європі, вступив до
Америки, щоб відвідати
свою родину та щоб позна-
йомитися з життям україн-
ської спільноти.

Тарас Липичак розповів,
що причина цьому, що
життя української громади
в Австралії є дуже добре
зорганізоване, це віддаль
від рідної країни та віддаль
поміж поодинокими осе-
редками, що й витворило
тяготіння до українського
осередку. Центр організо-
ваного життя зосереджується
в Ессендоні, в одній з
дільниць Мельбурну. Тут
знаходяться такі організа-
ції, як Пласт із своєю
власною домішкою та вака-
ційною оселею; СУМ, яка
має також свою власну ва-
каційну оселю з усілякими
владштуваннями. Обидві
організації прикладають
велику увагу вихованню.
У Ессендоні є Наукове Т-во
ім. Шевченка, Музичний
Театр ім. Миколи Лисенка.

Існує також Літературний
Гурток Молоді, де члени
цього гуртка виголосили
свої оповідання і вірші, а
кращі їхні твори появ-
ляються в журналах і
газетах. У цей гурток
включається багато моло-
дих людей, які проявляють
живе зацікавлення украї-
нською літературою, влаш-
товують часті сходини, на
яких проходять гутірки і
вимама думок. В Ессендоні
існує теж танцювальна гру-
па, деякі члени якої виступа-
ють професійно на телеба-
чenni чи в театрах.
Проявляється тут також свою
активність чоловічий
громадський хор „Чайка“ і
католицький церковний
хор.

У Північному Мельбурні
розвивається церковна
діяльність при катедрі свв.
Петра і Павла, де Єписко-
пом є Іван Прашко. Біля
католики постанала велика
будівля — Центр Української
Культури, де знаходяться
приміщення для списока і
священника з бюрами, 10-
класова суботня Школа
Українознавства і Педаго-
гічна Школа, де пригото-
вляють спосібніших моло-
дих людей до вчителюван-
ня в українських школах,
яких є чотири в різних діль-
ницях Мельбурну. У цій же
великій будівлі — найбіль-
шій в українській спільноті
в Австралії приміщується
також велика бібліотека, в
якій знаходиться біля 4,000
українських книжок. При-
міщення тут і Національ-
ний музей — українка, зна-
ходиться видавництво і
друкарня газети-тижневика
„Церква і Життя“, де й дру-
кується та видаються
книжки українських авторів з
Австралії.

„Українці в Австралії (в
Мельбурні їх є 4,000) — жи-
вучий народ, горнутьесь і
тягнуться до своєї спільно-
ти і їх завжди можна зустрі-
ти на всіх імпрезах і свят-
куваннях“, — сказав на
відхідному Тарас Липичак,
якому зацікавила своєю
зорганізованістю і украї-
нська громада в Америці, які
самі американці — „люди
спокійні, людяні та прияз-
нові владі і ввічливі“.

Конгрес схвалив податковий
законопроект

Вашингтон. — У понеді-
лок, 16-го травня, обидві
Палати Конгресу схвалили
компромісовий подат-
ковий законопроект, який
пропонує підвищити суму
„стандартного відтягнен-
ня“ з федеральних подат-
ків, що вийде на користь
переважно родинам, які на-
лежать до нижчої і серед-
ньої заробітних клас, як
теж проголосували, щоб
бізнесові підприємства
одержували податкові кре-
дити за кожного нового
робітника, якого приймуть
на працю.

Згідно з тим проєктом,
„стандартне відтягнення“
для самітньої особи відте-
пер вносило б 2,200 дола-
рів, а для подружжя — 3,200
доларів. Пересічний плат-
ник податків таким чином
платитиме біля 120 доларів
менше, ніж досі. Це змен-
шення в податках стосува-
тиметься 47-ох мільйонів
американських громадян.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ
нашого Дорогого СІНА І БРАТА

бл. п.

ІВАНА ПЕТРА ЩУПЛЯКА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

в четвер, 26 травня 1977 р., о год. 7 ранку

в українській Католицькій церкві

св. апп. Петра і Павла в Джерзі Сіті, Н. Дж.

БАТЬКИ,
БРАТИ І
РОДИНАСУБОТА, 4-го ЧЕРВНЯ 1977 Р.
DELAWARE ROOM, MARRIOTT HOTEL
CITY LINE AND MONUMENT Rd.
у ФІЛІДЕЛЬФІЇ
БЕНКЕТ о год. 7-й вечора
РАВТ о год. 9-й вечораУКРАЇНСЬКЕ ЛІКАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО, Відділ у Пеннсилванії
ЗАПРОШУЄ НА

ВЕСНЯНИЙ РАВТ з БЕНКЕТОМ

ПРИ ЗВУКАХ ОРКЕСТРИ „Т Е М П О“

ЗАПРОШЕННЯ замовляти від
UKRAINIAN MEDICAL ASSOCIATION
с/о Mrs. NILA SENDZIK
409 C-2 Knightsbridge Court
Salem Harbor Apartments
Andulusia, Penna., 19020
Тел.: (215) 638-8609, по 6:30 год. вечора
або пані ВІРА КЛІШ (215) 844-8305 по 6-й год.

„КОЖНА СОЮЗНА“...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

нанню службових обов'язків втратив 70% зору. З армії мене звільнили і я повернувся додому, на Україну.

Вже в перших днях на рідній землі вразило мене те, що в усіх українських установах і підприємствах панувало тільки російська мова. Спершу я сприймав це так, як навчили учителів у школі, політруки в армії, себто, що російська мова є міжнародною. Але я швидко зрозумів, що насправді справа складніша. На кожному кроці мову мого народу називають „те-лячою“, клять за неї, а тих, хто нею говорить, цькують, переслідують. І все це роблять прихильні росіяни, яких я, за наказом режиму, повинен шанобливо називати „старшими братами“, „визволителями“. Більше того, моя рідна мова стала моїм ворогом. Уживання її привело до того, що мене зарахували до українських буржуазних націоналістів.

А це не тільки моральне і національне пониження, це також важка, поганя платна праця. Наслідки такі, що більша частина працездатного українського населення змушена шукати за працею в Сибірі, Казахстані, на Закарпатті — тільки щоб з України і то ще „добровільно“. Русифікаційські звички, з якими мені приходилося зустрічатися, суперечили моїм життєвим принципам і ідеалам, ба, щоби більше, за моїм тодішнім наївним переконанням, вони суперечили Конституції СРСР. Почуваючись сином українського народу, я не міг примиритися з думкою, що моя нація стоїть на межі геноциду. Я став на захист честі і гідності мого народу. Цей святий обов'язок кожного громадянина коштував мені три роки позбавлення волі. Після звільнення з концтабору, влаштовано мені умови, в яких я знайшов ще раз потвердження мого переконання, що мій 50-мільйонний народ не має права захищати свою культуру. Шойно по 10-місячному жорсткому існуванню, я з трудом влаштувався на працю вантажником на фабриці меблів. Але в травні 1974 року мене знову заарештували.

Цитую кілька слів з ви-року — офіційного доку-менту. Тут ядеться тільки про найбільш важливі обвинувачення проти мене:

1. „Зберігав у себе на квартирі рукописні тексти догворів 17-18 сторіччя між Україною і Московською державою про приєднання України до Росії“. Тексти обох документів КГБ визнав антирадянськими.

2. „Зробив на власному магнітофоні запис національної пісні“. Мова про українську народну пісню з часів Хмельницького.

3. „Подарував приятелів книжку національного характеру з власною дедикацією“. В дідності це був уривок з вірша О. Олеса, легально виданий в Києві в 1970 році.

4. „Висловлював думку, що в Україні провадиться русифікація“.

5. „Слухав буржуазні радіостанції „Голос Америки“ і „Свобода“.

Звичайно, згідно з ви-роком, усе це я робив з метою „підірвати радянської влади“. Народний суд, достеменно й уважно розглянувши звинувачення, визнав мене злочинцем-рецидивістом. Строк — сім років важкого режиму і три роки заслання в Сибірі.

Радянська пропаганда трубить на весь світ, що кожна республіка в складі СРСР є самостійна і суверенна держава. Фактично, кожна радянська республіка є колонією Росії...

Пане Президенте! Цим зверненням я хочу довести до відома кожного робітника Вашої великої держави в яких несприятельних умовах живуть і працюють і якими правами користуються робітники цієї країни. Ще раз хочу підкреслити, що моя особиста трагедія — це не поодинокі випадки, а масове явище в СРСР. Це трагедія усіх, а в першу чергу мого українського народу... Це я можу потвердити під присягою як християнин, а якщо потрібно і моїм життям.

З правдивою пошаною Богдан Ребрик

Грудень, 1976 року

ВСТУПАТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

УНСоюзу!

Збірка на потреби СКВУ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Управу Відділу УККА, коли звернувся за пожертвами невідомі збірки. Управа Відділу має ще до диспозиції збірки листи й була б рада, коли б зголошувалися патріотичні громадяни, щоб допомогти в цій важливій акції всеукраїнського засягу.

Голова фестивалевої Комісії, пані проф. д-р Наталія Пазунок, поінформувала, що програма фестивалю вже скомплектована. У виконанні програми візьмуть участь першорядні мистецькі одиниці, зокрема чоловічий хор „Прометей“ під диригентурою проф. М. Дявога, баритон Метрополітальної Опери Андрій Добрянський, солістка Міської Опери п. Марта Мусій-Кольська в супроводі піаніста Томи Гринькова, відома в американському й канадському музичному світі піаністка Христина Петрівська, Гудульський Танцювальний Ансамбль „Черемош“ з Філадельфії та відомий Танцювальний Ансамбль СУМА „Верховинці“ з Нью Йорку.

Підготовка вимагає багатьох рук до праці й Управа просить охочих зголошуватися.

Допомога в правній обороні громадян була вже кількакратно предметом дискусії на засіданні Управи Відділу. Згідно з рішенням Управи, голова Відділу написав відповідні листи в цій справі до Екзекутиви УККА в Нью Йорку, до Екзекутиви ЗУАДК-у та до Екзекутивного Комітету Українського Народного Союзу. І на цьому засіданні висловлювано турботи українського громадянства з приводу судових обвинувачень окремих українців. До речі, люди ці опинилися в скрутному положенні й потребують моральної та матеріальної

Управа Відділу УККА ухвалила апелювати до українського громадянства Філадельфії, щоб: а) взяло якнайчисленнішу участь у Зеленосвятчаних Поминках у дні 29-го травня 1977 р. на цвинтарі на Факс Чейс, під час яких будуть урочисто поховані кості бунтівних українських Січових Стрільців, що були привезені з Тернополя; б) готуватися до гідного відзначення 35-ої річниці УПА, що має бути відсвятковане в суботу, 15-го жовтня 1977 р., а в) в найближчому часі, тобто, 31-го травня 1977 р., взяло участь у зустрічі з представниками Українського Вільного Університету з Мюнхену.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Телюк, секр.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ВІДИНШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛО ГОЛОВАТИЙ, член УНС 216-го Відділу Т-ва Сірий Лев в Філадельфії, Па., номер 2-го дивізіону 1977 року на 55-му році життя. Нар. в 1922 р. в Україні. Став членом УНС в 1973 р. Поширив у смутку дружину Ану, дочку Марію, Ольгу й Ану та сина Стефана й Михайла. Похорон відбувся на цвинтарі в Факс Чейс в Філадельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Вічна Йому Пам'ять!

</